

Gevaarlijke Dingen

Door Bloed Gebonden Serie

Boek 3

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

Amy Blankenship

Gevaarlijke Dingen

«Tektime S.r.l.s.»

Blankenship A.

Gevaarlijke Dingen / A. Blankenship — «Tektime S.r.l.s.»,

ISBN 978-8-87-304862-6

ISBN 978-8-87-304862-6

© Blankenship A.

© Tektime S.r.l.s.

Содержание

Table of Contents	6
Hoofdstuk 1	7
Hoofdstuk 2	14
Hoofdstuk 3	20
Hoofdstuk 4	28
Конец ознакомительного фрагмента.	34

Table of Contents

<u>Hoofdstuk 1</u>
<u>Hoofdstuk 2</u>
<u>Hoofdstuk 3</u>
<u>Hoofdstuk 4</u>
<u>Hoofdstuk 5</u>
<u>Hoofdstuk 6</u>
<u>Hoofdstuk 7</u>
<u>Hoofdstuk 8</u>
<u>Hoofdstuk 9</u>
<u>Hoofdstuk 10</u>
<u>Hoofdstuk 11</u>
<u>Hoofdstuk 12</u>
<u>Hoofdstuk 13</u>
<u>Hoofdstuk 14</u>
<u>Hoofdstuk 15</u>
<u>Hoofdstuk 16</u>

Gevaarlijke Dingen

Door Bloed Gebonden Serie Boek 3

Amy Blankenship, RK Melton

Vertaald door Dimitri Hillewaert

Copyright © 2012 Amy Blankenship

Tweede editie Gepubliceerd door TekTime

Alle rechten voorbehouden.

Hoofdstuk 1

Envy liep door haar slaapkamer en pakte wat van haar spullen in haar zwarte leren koffer. Ze stopte en keek haar broer aan, toen ze merkte dat hij haar spullen uitpakte telkens ze hem de rug toekeerde om meer te pakken. Sinds ze thuis was, ademde hij haar in de nek en ze begon er echt gefrustreerd over te raken.

"Stop ermee", snoof Envy toen ze een handvol kleren van hem af pakte en ze terug in de koffer gooide. Ze gooide haar lange rode haar over haar schouder en wierp hem een waarschuwende blik toe.

"Maar weggaan? Je kent hem alleen wat een week? Weet je zeker dat dit is wat je wilt doen?" Herhaalde Chad als een mantra.

"Het antwoord is nog steeds hetzelfde Chad," zei Envy hem met vaste stem, zich afvragend hoe vaak ze het zou moeten zeggen voordat hij haar echt hoorde. Ze hield zijn blik vast en behandelde hem als een domme jongen, ze zei de woorden heel langzaam: "Ik wil bij Devon gaan wonen, en dat is precies wat ik ga doen."

Hoe kun je er zeker van zijn dat hij over een week of een maand geen ander meisje zal vinden en je dumpst? Vroeg Chad wanhopig.

"Dat gebeurt niet." Ze bleef inpakken en probeerde het zeurende gevoel dat ze haar broer in de steek liet, te blokkeren. Hij was verdorie een volwassen man, en een agent notabene.

"Dat weet je niet zeker. Ik bedoel, hij danst in die club elke avond halfnaakt en je zit vast achter de bar en serveert drankjes aan perverse mensen," riep Chad zo kwaad dat hij bijna zijn haar uit zijn hoofd trok. Wat hij echt wilde doen, was tegen haar schreeuwen dat ze betrokken raakte bij iets dat zo gevaarlijk was bij iemand die zo gevaarlijk was.

Envy stopte met inpakken en keek op naar haar enige broer van wie ze hield, maar die zich aan het voorbereiden was om haar tegen te houden. "En, dat weet ik zeker. Twee, hij is misschien half naakt, maar hij ziet er op die manier geweldig uit. Drie, ik zal met hem in de kooi dansen. En vier, ze leunde voorover alsof ze een vies klein geheimpje wilde vertellen, je moet echt met iemand naar bed."

Chad keek naar zijn zuster, 'ik hoeft niet met iemand naar bed.' Hij gromde toen ze een wenkbrauw optrok richting hem.

"Ja, dat klopt." Ze trok een la open en pakte een handvol sexy lingerie.

"Nee, dat doe ik niet." Chad sloeg de koffer dicht voor ze het eraan kon toevoegen wat hij hoopte dat het slechts een enorme weekendtas was.

"Ja, dat doe je." Envy schudde de lingerie in zijn gezicht om een punt te maken.

"Nee dat doe ik niet." Hij rukte ze uit haar hand.

"Nee dat doe je niet." Ze kneep haar ogen boos samen.

"Ja, dat doe ik." Chad zweeg even en stompte de vuist vol met lingerie in de lucht. "VERDORIE!"

Devon zat in de woonkamer tegen de muur geleund met zijn enkels gekruist en zijn handen in zijn broekzakken en probeerde niet in lachen uit te barsten. Hun ruzie herinnerde hem zo veel aan zijn relatie met zijn eigen liefhebbende broers en zussen.

Hij kon vertellen dat Chad zich echt druk maakte om Envy, en daarom zou hij niet tussen hen staan. Chad deed wat hij het beste deed hij was een grote broer van een vurige roodharige. Nee, hij zou ze niet tegenhouden, maar hij zou goed geld betalen om alleen maar even te kijken.

Devon lachte hardop en probeerde het te verdoezelen met een nep hoest. Er klopte iemand op de deur en zijn ijsblauwe ogen vernauwden zich, zich afvragend wie in godsnaam de familie van zijn zonsopgang zou bezoeken.

Devon, kun je even opendoen? Riep Chad.

"Natuurlijk," antwoordde Devon en duwde zichzelf weg van de muur voordat hij naar de deur liep. Hij deed de deur open en liet zich verbazen door de verbaasde blik op Trevors gezicht. "Hallo Trevor, lang niet gezien."

Zoals beloofd was Trevor met Chad gaan praten over wat hij in de kerk had gezien. Het laatste wat hij had verwacht was dat Devon Santos de deur zou openen. Onbekwaam om zijn reactie te beheersen, hief Trevor onmiddellijk zijn vuist op en raakte de jaguar recht op de neus hard.

Devon struikelde een paar stappen achteruit en veegde het bloed van zijn neus. Hij keek ernaar en naar Trevor en ontblootte zijn tanden. Voordat Trevor kon weglopen, duwde Devon hem uit de deur, de voortuin in.

Kleding scheurde en viel toen ze met hun tweeën in dierenvorm veranderden. Devon cirkelde rond de Kodiak en dook weg met een luide jaguar schreeuw. Trevor brulde en rees op zijn achterpoten terwijl hij probeerde de jaguar vast te grijpen die aan zijn rug was vastgeklemd.

Binnen hoorden Chad en Envy het gebrul van Devon en renden door het huis naar de voordeur. Ze verstijfden toen ze Devon zagen vechten met een enorme beer in hun voortuin. De agent was onmiddellijk dankbaar dat ze geen burens dichtbij hadden wonen.

Chad zette zijn mentale schakelaar om en schakelde al zijn emoties uit. Het was iets dat in hem klikte dat hem altijd volledig kalm en koud maakte zelfs midden in een vuurgevecht. Toen hij naar de holster op zijn rechterheup greep, trok Chad zijn pistool en vuurde het een keer in de lucht om hun aandacht te trekken. Hij fronste toen hij geen reactie kreeg en kreeg een klap op zijn linkerarm.

Laat iemand weten wanneer je dat ding afvuurt! Riep Envy uit terwijl ze een hand voor haar rechteroor hield en ineenkromp bij het luide gerinkel.

Zackary stapte met een diepe zucht weg van zijn auto en staarde naar de twee kinderen die vochten. Eens te meer moesten koelere hoofden ingrijpen. Hij grijnsde op zijn inside-joke omdat niemand ooit het woord cool zou gebruiken om hem te beschrijven. Hij hief zijn hand voor zich en schoot een hittegolf richting de twee shifters, waardoor ze achteruitsprongen toen een enkele stroom vuur over het gras vloog om hen van elkaar te scheiden.

"Als jullie twee niet willen dat je pels wordt geschroeid, dan kun je het beste terug veranderen naar mannen en doen alsof je een beetje gezond verstand hebt," waarschuwde Zackary toen een nieuwe vlam uit zijn uitgestrekte hand begon te groeien. "Gaan jullie twee doen alsof jullie volwassenen of kinderen zijn, omdat het voor mij geen enkel verschil maakt?" Hij glimlachte koud toen de vlam hoger werd en naar het doelwit boog.

Wetend dat Zackary het zou doen, veranderde Trevor terug en keek hij naar de vlammen van zijn tegenstander aan. Alleen al kijkend naar de man die Envy van hem had gestolen, had zijn bloeddruk zo omhoog doen gaan dat hij zich moest concentreren om de menselijke vorm te behouden.

Devon veranderde terug, maar hield zijn vechthouding aan, zonder Trevor zoveel mogelijk te vertrouwen. Hij was even afgeleid door Chad's luide "Goede God" te horen en wierp snel een blik op broer en zus. Toen Envy met grote ogen naar Trevor staarde die nu naakt was, gromde Devon diep en verlangde haar aandacht terug naar waar het hoorde op hem.

Envy wreef over haar slaap nu dat beide mannen naakt waren, gelukkig met slechts kleine wonden. Devon had haar laten zien hoe snel ze kunnen genezen, dus ze wist dat niets zo erg was als het er uitzag. Haar blik gleed over Trevor, nog steeds geschokt dat ze al zo lang met een gekke beer aan het daten was en het niet wist.

Trevor grijnsde terwijl hij genoot van het feit dat het gegrom van Devon het geluid was van pure jaloezie goed voor de jaguar.

Chad knipperde met zijn ogen en vroeg zich af wie hem het zuur had gegeven. Meestal was hij de kalme in slechte situaties, hij inhaleerde diep en liep toen weg van de deur om op volle breedte te gaan staan. "Dit is mijn huis, dus we spelen volgens mijn regels. Envy logeert hier bij mij en iedereen die geen mens is, gaat weg." Hij probeerde de deur dicht te doen, maar Envy hield hem tegen.

Niet zonder mijn vriend, gromde Devon terwijl hij probeerde de echo-uitwerking die hij kreeg opzij te zetten. Verdorie, wie wist dat Trevor zo sterk was? Hij had het niet geweten.

"Trek je kleren aan," fronste Envy toen en keek nieuwsgierig naar Zackary. Hij leek op hem, Trevor en hij hadden broers kunnen zijn, hun kleuren waren zo vergelijkbaar. Het enige echte verschil was dat Zackary kort haar had en een beetje groter was. "Oké, ik weet wat ze zijn, maar wat ben jij?"

Zackary boog elegant, "je kunt me een bewaker noemen, glimlachte hij terwijl de vlammen uitgingen. "Een bewaker van zowel mensen als paranormale wezens," corrigeerde hij zichzelf en wierp een blik op Trevor. "Heb je haar niets verteld?"

"Nee, dat heeft hij niet," Envy schoot Trevor een welverdiende vuile blik toe en richtte toen haar aandacht weer op Zackary. "Bewaker? Wat betekent dat precies? En zijn u en de Trevor broers?" Ze vroeg het zich af.

"Het betekent dat we beide partijen tegen elkaar beschermen," antwoordde Trevor en voegde toe: "En nee. Wat familie betreft, die heb ik niet."

"Oh, nu zit je gewoon vol met informatie," mompelde Envy.

"Ik probeerde het je te vertellen," herinnerde Trevor haar terwijl hij de reservebroek aantrok die Zackary hem net had toegeworpen. "Het is niet mijn schuld dat je niet hebt geluisterd."

De lippen van Envy gingen uit elkaar om het hem te vertellen, maar ze wachtten even en herinnerden zich schuldig de laatste nacht dat ze Trevor echt had gezien. Hij had haar gezegd dat hij iets te maken had met de C.I.A. maar ze had hem niet geloofd. Ze had hem zelfs bedankt omdat hij dacht dat ze dom genoeg was om voor zo'n slappe leugen te vallen. Maar ja, hoe verwachtte hij dat ze hem zou geloven als hij uitdagend met andere vrouwen danst?

De keerzijde daarvan was, hij had haar verteld dat dit undercover was voor zijn werk. Envy fronste haar wenkbrauwen om de hoofdpijn die zich aan het vormen was en besloot dat Trevor een grotere klootzak was dan ze oorspronkelijk dacht.

Chad keek naar de jaguar voordat hij naar binnen ging. Hij kwam een paar seconden later met een spijkerbroek tevoorschijn en gooide die naar Devon.

"We hebben je hulp niet nodig," zei Devon terwijl hij de spijkerbroek dichtdeed, naar Envy liep en jaloers een arm om haar middel schoof.

"O ja? Ik heb je zus gered terwijl je bezig was met het stelen van mijn vriendin," reageerde Trevor voordat hij zijn verwarmde blik teruggaf naar Envy.

Envy sloeg haar ogen op en hield haar blik vast met Trevor's blauwachtig-zilveren ogen. Ze kon nog steeds de pijn in hen zien en het maakte haar hart ongemakkelijk slaan. Ze haat hem helemaal niet. Trouwens, ze hield nog steeds van Trevor, maar niet zoals ze van Devon hield. Haar lippen scheidden om te proberen het uit te leggen, maar Devon sneed haar af.

"Waarom ben je hier gekomen? Heb je ons gevolgd?" Vroeg Devon. Hij vond het niet leuk dat Trevor de Envy naar voren bleef schuiven. Ze had haar keuze gemaakt en Trevor moest dat kleine feit leren verwerken voordat het hem pijn deed.

"Eigenlijk is hij hierheen gekomen om mij te zien," zei Chad zo kalm als hij kon. Hij wendde zich tot zijn zus en nam haar hand in de zijne en trok zachtjes terwijl hij over haar schouder naar Devon keek. "Als je het niet erg vindt, wil ik graag een minuutje priv ." "

Toen liet Devon haar gaan, Chad trok haar naar binnen en deed hem dicht. Hij moest zichzelf er eigenlijk van weerhouden om de deur te vergrendelen. Trouwens, na wat hij net op het erf had gezien, was het niet dat een grendelslot goed zou werken.

"Weet je zeker dat je hier niet nog een nacht zult blijven? Voor mijn gerustheid?" Smeekte hij, hoewel hij wist dat hij de controle over zijn leven een tijdje geleden was kwijtgeraakt.

Envy sloeg haar armen om haar broer en gaf hem een broodnodige knuffel en deed een stap achteruit om naar hem op te kijken: "Ik kan het niet. Je zag wat er gebeurde in de kerk vanavond. Iedereen is verward, dus Warren probeert om voor morgenvroeg een afspraak te maken."

Ze wierp een blik op de deur toen een andere gedachte haar trof. "Trouwens, bij hen blijven is waarschijnlijk de veiligste plek om nu te zijn. Ik zal je trouwens bellen en vertellen hoe laat de bijeenkomst is en of het bij Maan Dans of Nacht Licht is. Ik wil dat je me een plezier doet. Breng Trevor en vlammend jongetje mee naar de vergadering, want als wat ik heb gehoord waar isâ# hebben we alle hulp nodig die we kunnen krijgen. "

â##Vampiers?â## Vroeg Chad opnieuw in de politiemodus, terwijl hij in zijn nek wreef waar de kleine fijne haren hadden besloten permanent te blijven staan.

Envy knikte, fronste en schudde toen haar hoofd: "De vampiers, ja, maar er is een demon los enâ# "

Chad stak zijn hand uit en greep haar bij de armen: â##Een demon? Niemand heeft iets gezegd over demonen!â##

Envy inhaleerde toen en knikte, in de hoop dat wat ze zou zeggen dat hij zich beter zou voelen: "Ja, een demon. Het goede nieuws is dat we twee engelen aan onze kant hebben.â## Ze glimlachte zwak en hoopte dat hij niet flauwviel.

"Engelen?" Chad liet haar gaan en leunde zwaar tegen de muur: "Goede God."

â##Precies,â## knikte Envy terwijl ze toekeek terwijl hij met zijn vingers door zijn haar gleed alsof hij de drang voelde om het eruit te trekken. "Nu ga je met Trevor om. Kan je dat voor me doen? Breng hem en Zackary morgen mee naar de bijeenkomst.â## Ze beet op haar onderlip en wilde geen andere scÃne maken. "En als tegenprestatie zal ik vanavond mijn spullen niet meenemenâ# als jij je er beter door voelt."

Chad knikte en glimlachte naar haar, â##Deal.â##

Hij opende de deur om ze eruit te laten, maar beiden bleven staan en zagen Zackary tussen de twee mannen staan met een vlammeende palm naar hen beiden gericht.

"Oh lieverd, we gaan weg," zei Envy en snelde de deur uit, greep Devon's hand toen ze naar zijn auto liepen.

Trevor begon te volgen, maar Zackary hield hem tegen "houd je vast, loverboy. We moeten eerst met de broer afrekenen.â##

â##Laten we naar binnen gaan en dan zal ik koffie zetten,â## bood Chad aan, gevolgd met een dankbare zucht toen Trevor zich boos omdraaide en zijn huis binnenstormde als een man met een missie. Hij knikte terwijl Zackary Trevor volgde en deed toen de deur dicht en vroeg zich af waar hij in godsnaam in terecht was gekomen.

Toen het koffiezetapparaat klaar was, wendde Chad zich tot zijn twee gasten. Op dit moment had hij meer vragen dan antwoorden en dat hielp niets. "Nu, wat is dit over Envy die zegt dat er een demon op vrije voeten is? Ze zei ook dat Warren iedereen morgen bijeenroept voor een soort bijeenkomst over wat er vannacht is gebeurd en ze wil dat wij met z'n drieÃn erheen gaan."

Trevor kon de kleine glimlach die om zijn lippen speelde niet helpen. Dus Envy wilde hem erbij betrekkenâ# wilde hem er dichtbij houden. Hij kon haar niet de schuld geven. In het tempo waarin Devon haar beschermde, kon ze zich niet zo veilig voelen. Wetende dat ze hem nodig had, verdween de meeste van zijn sluimerende woede naar de achtergrond.

â##We hebben dat kleine feestje toch al verpest.â## Hij wierp een blik op Zackary die de verklaring bevestigde. Hij glimlachte weer en beseftte dat hij Envy binnen een paar uur weer zou zien. â##Ik denk dat het tijd is om je te vertellen wat er aan de hand is.â##

Hij kromp vanbinnen ineen hoe hij zijn positie gebruikte om dichterbij Envy te komen. Hij was zich ook goed bewust van hoe het eruit zou zien voor iedereen. Devon ging ervan uit dat hij opnieuw gebruik maakte van Envy, maar dat was ver van de waarheid. Aan de andere kant, hij stond erboven dat het gebruiken van haar broer om dichterbij haar te komen en zijn werk op hetzelfde moment te doen. Devon zou gewoon moeten leren dat alles geoorloofd was in liefde en oorlogâ# en moge de beste shapeshifter winnen.

Ik ben Æœ en al oor, gromde Chad en sloeg zijn armen over zijn borst om de aandacht van Trevor te trekken van waar hij ook was. Hij had zichzelf nooit als paranormaal begaafd gezien, maar hij was op het moment aardig bezig met het lezen van Trevor.

"We weten niet veel over de demon, alleen dat hij daar al een aantal eeuwen vastzat. Het bestaan ervan dateert van v³r alles wat we hebben geregistreerd bij P.I.T. maar we zijn nog steeds op zoek naar aanwijzingen," begon Zackary en hoopte dat Trevor erin zou springen.

Dus je wist dat er een demon onder de begraafplaats was opgesloten voor wie weet hoe lang en je hebt er niets aan gedaan? Vroeg Chad.

Trevor trok een wenkbrauw naar hem op: Wat zou je ervan verwachten dat we eraan doen? Helpen om vrij te komen? Het zat daar vast en we weten niet eens hoe in godsnaam een gevallen en een vampier in staat waren om de betovering te verbreken.

"Gevallene?" Vroeg Chad. Bedoel je een van de engelen waarover Envy me heeft verteld?

Zackary knikte, Ja, we kennen ze al heel lang. We weten dat er anderen zijn, maar we kunnen ze nergens vinden, en blijkbaar wisten de twee gesneuvelden die in de stad woonden niet eens het bestaan van de ander in de grot, totdat iemand daarheen ging.

"We hebben ook iemand die weet hoe om te gaan met demonen," bood Trevor aan. "Met een beetje geluk, zal ze in staat zijn om erachter te komen als we haar bellen."

Het is nog niet te laat om je terug te trekken, zei Zackary tegen Chad. "Zeg het gewoon en we zullen je geheugen wissen van alles wat er is gebeurd."

Chad fronste en begon koffie in te schenken voor hen drieën. Hij was zijn hele leven een agent geweest omdat hij een verschil wilde maken. Meer dan eens voelde hij echter dat hij niet genoeg deed. Er was altijd nog een drugsdealer, nog een moordenaar, nog een verkeersovertreding, het leek me soms niet de moeite waard. Maar wat Trevor en Zackary aan het doen waren, maakte een verschil, het soort verschil dat Chad altijd al had willen maken.

Hij nam een grote slok koffie en zette zijn kopje neer en knikte Æœ keer. "Ik doe mee."

Angelica besloot dat telefoons erger waren dan demonen toen haar om drie uur 's morgens begon te rinkelen. Toen ze naar de beller-ID keek, kneepte ze haar ogen dicht en greep de hoorn. Ze nam op, duwde haar donkere haar uit de weg en legde het tegen haar oor.

Tenzij de wereld uit elkaar valt, de zeeën rood zijn geworden, de zeven plagen van Egypte zijn teruggekeerd, of je gaat dood, er kan maar beter een verdomd goede verklaring zijn dat je me wakker maakt, gromde ze.

"Ach, kom op Boo, is dat een manier om met je Zacky-beer te praten?"

Angelica hing op en liet haar hoofd achterover op het kussen vallen. Ze was net weer in slaap gevallen toen de telefoon opnieuw ging. Zonder naar de telefoon te kijken, nam ze weer op en sprak opnieuw.

"Ik krijg je wel te pakken, Zackary," mompelde ze. "Jij en je kleine hond ook."

"O my, Wizard of Oz flashbacks," hijgde Zackary en Angelica glimlachte heimelijk naar zijn capriolen, blij dat hij haar niet kon zien.

"Wat wil je?" Ze ging rechtop zitten en duwde haar haar uit haar gezicht.

We hebben een heel smerige zaak gekregen, Misery genaamd, bood Zachary aan.

Angelica klom uit bed en deed de lamp aan. "Hoe groot?"

Niet zeker, maar ik denk een niveau zeven. Hij glimlachte naar de telefoon wetende dat dit haar aandacht wel zou trekken, en hij vond het gewoon leuk om Boo's aandacht te krijgen.

Angelica liep de woonkamer in en zette haar laptop aan. Ze typte een paar dingen in en keek bedenkelijk.

"Niveau zeven? Weet je het zeker?" Vroeg ze. Alles boven een niveau vijf was erg gevaarlijk en uiterst zeldzaam.

“Het is maar een gok,” antwoordde Zackary. “Het was in staat om een van onze twee gevallen te vangen die we hebben gevolgd en blijkbaar was er al een andere gevallen die daar al lang mee bezig was. Omdat ze als niveau zeven worden beschouwd, ga ik ervan uit dat alles dat krachtig genoeg is om iemand op te sluiten gelijk is.”

Angelica zocht in haar database. Meer dan driekwart ervan was illegaal verkregen uit de gewelven van het Vaticaan, maar niemand kon haar resultaten ontkennen. Het feit dat een level zeven demon ontdekt kon zijn in Los Angeles was meer dan voldoende reden om niet alleen haar wakker te maken, maar de rest van de P.I.T. bemanning ook.

Elke demon werd geplaatst in een klasse van 1 tot tien, waarbij niveau tien gelijk stond aan Satan zelf. Ze zou het vreselijk vinden om iemand tegen het lijf te lopen die genoeg magie bezat om een level zeven demon te verzegelen; je zou het donder van God nodig hebben om het te laten verdwijnen.

“Ik vind niets over een demon met de naam Misery in Los Angeles,” zei ze na een paar minuten. “Laat me mijn externe harde schijf aansluiten en die bestanden bekijken.”

Ze hoorde Zackary met iemand op de achtergrond praten en bedacht dat het Trevor was totdat ze een andere stem hoorde die meedeed aan het gesprek.

“Met wie praat je?” Vroeg ze nieuwsgierig.

“Het nieuwste lid van ons team, Chad,” antwoordde Zackary. “Hij is een plaatselijke politieman die een beetje te veel weet, dus we hebben hem ertoe aangezet de massa te beschermen, en met de massa bedoel ik de andere idioten waarmee hij werkt.”

Angelica grijnsde: “Ze zijn waarschijnlijk slechter daarbuiten.”

“Niet veel,” zei Zackary.

“Oké,” zei Angelica. “Ik heb het aangesloten, laten we even rondkijken en zien wat ik hier allemaal heb.”

“Bedoel je dat je het niet weet?” Vroeg Zackary verbaasd.

Angelica zuchtte: “Je weet hoe ik ben. Ik zou mijn hoofd vergeten als die niet vast zat. Ik heb alleen de kans gehad om een fractie van dit ding te bekijken.”

“Ja, je hebt het in grote haast gedownload.” Zei Zackary en zuchtte in zichzelf. “Goede tijden, goede tijden.”

Angelica betrad de harde schijf en typte een woord in haar zoekvraag en drukte op Enter.

“Ik neem aan dat je jezelf nog steeds niet gedraagt?” Vroeg Angelica terwijl ze op de bank leunde terwijl de computer zijn werk deed.

“Echt niet,” lachte Zackary. “Je kunt me nergens mee naartoe nemen, weet je nog?”

Angelica huiverde toen ze zich een paar maanden geleden nog herinnerde toen ze naar een groot gala waren gegaan terwijl ze achter een vierjarige weerwolf aanliepen die verdwaald was en er niet erg blij mee was. Tegen het einde van de nacht was Zackary zijn broek kwijtgeraakt omdat de weerwolf tijdens de woedeaanval van een kind was getransformeerd en ze in flarden had gescheurd.

Het grappigste was dat Zackary niets had gezegd, zijn broek gewoon uitgedaan had en rondliep in zijn ondergoed en smokingjasje en hemd. Angelica kon niet uitmaken of ze in verlegenheid moest worden gebracht of dat ze in lachen moest uitbarsten. Toen ze zijn benen zag met de kniekousen en de nette schoenen, het aanzicht had haar bijna gedood toen een aantal jonge dames zich om hem heen drongen om te dansen.

Haar laptop piepte en ze ging kijken wat de zoekopdracht had gevonden.

“Vind je iets?” Vroeg Zackary.

Angelica opende een paar van de bestanden waarin het woord Misery zich bevond en begon te lezen. Haar sigaret gleed uit haar vingers terwijl ze las en landde op haar voet.

“Ouch, verdomme!” Vloekte ze en pakte haar sigaret weer op, en deed hem snel uit.

“Alles oké?” Zackary fronste bezorgd en stak een hand op toen Trevor wilde weten wat er aan de hand was.

Angelica las de informatie opnieuw voor de zekerheid voor. "Ik pak de volgende vlucht," vertelde ze hem voordat ze de telefoon van haar oor trok. Ze hing op na Zackary's vragen en keek weer naar het scherm. Het was niet wat ze had gelezen waardoor ze er zo zeker van was dat dit gevaarlijk wasâ#i het was dat de hoofdman van PIT haar op de Ã©Ã©n of andere manier net had buitengesloten.

Als Storm geheimen bewaardeâ#i dan wilde ze weten waarom.

Hoofdstuk 2

Anthony liep meedogenloos over de marmeren vloer van zijn studeerkamer. Hij streek gefrustreerd en woedend met een hand door zijn donkere haar. Hij wist dat hij boos was geworden toen hij Arthur vermoordde en dat hij nu ook zijn invloed voor het binden van Jewel aan hem als zijn maat was kwijtgeraakt, niet dat het hem zou stoppen.

Hij was zijn bedoeling om kalm te blijven in deze situatie, maar toen Arthur over de vader van Anthony begonnen had, was zijn weerwolfdeel naar boven gekomen. Nu werd hij gedwongen om een andere soort dwang te gebruiken tegen zijn weggelopen bruid. Het enige probleem was dat hij haar eerst moest vinden.

Er klopte iemand op de deur en Anthony stopte met het heen en weer lopen om zijn haar en kleding recht te trekken. Hij was de alfa, en daarbij hoorde een zekere etiquette.

"Kom binnen," riep hij met een koude stem.

De deur ging open en een van zijn wolven stapte naar binnen en deed de deur achter zich dicht.

"Wat heb je gevonden?" Vroeg Anthony.

Het groepslid zag er erg nerveus uit en schraapte zijn keel. "Ik bleef achter zoals je had bevolen om te kijken of de priester terugkwam naar de kerk. Ik was er niet lang toen de hel losbarstte in de kerk en op het kerkhof erachter. Mensen kwamen van rechts en links, de meesten kwamen uit het niets. Hij zweeg even en slikte nerveus voordat hij eraan toevoegde: "Toen zag ik dat Jewel bij hen was."

"Waar is ze dan?" Vroeg Anthony terwijl hij snel dichterbij kwam. "Waarom heb je haar niet mee teruggebracht?"

De wolf trok zich terug met paniek in zijn ogen, wetend dat slecht nieuws aan zijn alpha brengen nooit goed was. "Ik kon het niet," hij huiverde.

Anthony's hand schoot abrupt naar voren en pakte de ondergeschikte bij de keel en tilde hem de lucht in. "Je bent een weerwolf. Waarom heb je haar niet gewoon meegenomen?"

"Ze was omringd door wezens, te veel van hen," legde de wolf uit, hij deed zijn handen omhoog om te proberen wat van de druk rond zijn keel te verlichten.

Anthony's hand werd strakker en zijn ogen veranderden in een griezelige gouden kleur. Zijn broer was eindelijk teruggekeerd uit Italië, hij was er zeker van. "Heb ik je nu wel of niet geleerd te vechten tegen een ander soort? Mijn broer had geen partij voor je moeten zijn. Het was een leugen. De wolf zou ergens in een greppel liggen als hij tegen Andreas Valachi had durven vechten.

"Waaaaarreen geen woollvvveeen," snauwde de wolf terwijl hij probeerde te ademen.

Anthony bracht zijn aandacht terug naar de man die hij wurgde en rukte zijn hand weg, hij zag dat hij hem bijna had vermoord. "Wie was het?" Vroeg hij met veel woede in zijn stem.

De wolf lag gewond op de grond en probeerde op adem te komen. Hij krabbelde op zijn handen en knieën voordat hij zijn voorhoofd liet vallen op de koude marmeren vloer. Hij ontblootte de achterkant van zijn nek en onderwierp zich aan zijn leider en wenste dat hij was weggerend toen hij een kans had gehad.

"Katten, ik rook katten," zei hij na een paar seconden, "Poema's en jaguars, veel van hen." Hij tilde zijn hoofd op en zag Anthony's ogen dreigend versmallen. Snel voegde hij eraan toe: "Er was een poema die haar eigen schaduw achtervolgde. De plaats krioelde ook van vampiers. Een deel van de kerk werd opgeblazen en toen kwam er een politiewagen."

Anthony stond daar en probeerde zijn groeiende woede te beheersen. Hoe langer hij daar bleef staan, des te pisser hij werd. Zijn plan om zijn voortvluchtige gezel terug te halen, was herhaaldelijk in de war geschopt door zijn eigen acties of de acties van zijn onwetende ondergeschikten.

Hij gaf zijn persoonlijke bewakers een teken om dichterbij te komen. "Breng hem naar de kelder waar hij kan sudderen in zijn falen."

De wolf ging op zijn knieën zitten met een smekende uitdrukking op zijn gezicht. Hij had verhalen gehoord over de kelder en wat dat inhield. Sommige van de weerwolven die de marteling overleefden, hadden nog steeds de littekens op hun lichaam om dit te laten zien. Hij jammerde jammerlijk toen hij bij zijn armen werd genomen door de bewakers en overeind werd getrokken.

De bewakers keken niet naar zijn gezicht en zeiden niets geruststellend of denigrerends. Als ze hun zin deden, hadden ze hem laten wegrepen. Voor hen had Miss Jewel alle reden om weg te rennen van hun Alpha. Ze was ongelukkig en zou, ondanks Anthony's beste pogingen, nooit van hem kunnen houden. Zo leven, van de tegenslagen van anderen afpersen was niet de echte weerwolfmanier; het was de Maffia-manier.

Eens hadden ze de mensheid beschermd tegen het kwaad dat de wereld dreigde over te nemen. Nu, met uitzondering van een paar stammen verspreid over de Verenigde Staten en overzee, waren zij het kwaad. Het was geen wonder dat mensen films maakten die ze afschilderden als hondsollie honden die erop uit waren dood en vernietiging te veroorzaken.

Anthony volgde zijn bewakers naar de kelder en grijsde toen de jonge weerwolf onrustig jammerde. De kelder van het herenhuis was omgebouwd tot een grote, ondergrondse folterkamer die enkele duizenden vierkante meter besloeg. Aan de andere muur hingen kettingen met handboeien om een persoon rechtop te houden tegen de koude stenen muur.

Aan de rechterkant was een tafel bedekt met zweepen en rijzweepen van verschillende groottes. Een ketel waar een vuur brandde had een paar ijzers die eruit staken, gebruikt voor merkdoeleinden, die Anthony zelden had gebruikt. Eindelijk, op de muur direct tegenover dat was een rij cellen die een paar bewoners huisvestte.

Een paar weerwolven bewogen tussen de schaduwen om meer apparaten klaar te maken voor een speciale gast die Anthony gelukkig genoeg een paar weken geleden te pakken had gekregen. Ze stopten en keken met nieuwsgierigheid toe toen hun alfa de kamer binnenkwam met zijn bewakers en een nieuwe wolf om te disciplineren.

Anthony ging achteruit toen zijn bewakers de wolf aan de muur hadden vast geketend en ze uit de weg wuifden toen ze klaar waren.

“Wat wilt u dat wij doen, lord Anthony?” Vroeg de oudste weerwolf.

“Ik wil dat je ervoor zorgt dat hij een lesje leert, Boris,” antwoordde Anthony. “Hij heeft mijn bruid niet teruggebracht en hij moet leren dat falen niet wordt getolereerd.”

Boris keek naar de jongen en zuchtte innerlijk. “Hij is nog maar een jongen.”

“Dan zal hij het vroeg leren,” zei Anthony zonder emotie in zijn stem.

Boris tilde een met littekens bedekte hand op en wenkte twee van de andere weerwolven. Ze naderden en scheurden de rug van het hemd van de jonge wolf open. Boris tilde een van de zweepen op, een kat van negen staarten, en zwiepte die in de lucht. De geketende wolf kromp ineem waardoor Anthony grijsde.

Boris plaatste zichzelf ongeveer vijf stappen achter de jonge en zwiepte de zweep naar voren. De jonge wolf schreeuwde om de beet van de zweep op zijn rug. Het geschreeuw ging door toen Boris de ooit ongeschonden huid bleef treffen. Eindelijk stopte hij en een andere weerwolf stapte naar voren met een grote kom zout. Meer pijnlijke kreten volgden toen het zout op de bloedende wonden werd gegooit.

De jonge wolf zakte tegen de muur aan in de veronderstelling dat de marteling voorbij was, alleen om weer te gillen toen het slaan opnieuw begon; alleen deze keer voegden zich nog twee zweepen bij.

Anthony hief zijn rechterhand op zodat hij er beter naar kon kijken en fronste toen hij zag dat hij zijn nagels opnieuw moest knippen. Schouderophalend wendde hij zich af van het slaan en naderde de cel het verst van alles aan het einde van de kelder. Er verscheen een glimlach op zijn gezicht toen de zware kettingen rammelden.

De man daarbinnen stond plotseling overeind en spande zich in tegen de banden die probeerden Anthony te bereiken.

Het slechte humeur van Anthony verdween plotseling en zag de trotse man binnenin. Zijn glimlach werd breder toen hij dacht aan een manier om Jewel terug in zijn armen te krijgen en weg van de poema's waarbij ze onderdak had gezocht.

##Ik ben blij dat ik je maar   n keer heb neergeschoten, Micah   Ik heb misschien nog iets waar ik ge voor kan gebruiken.##

Tabatha keek rond in het appartement dat ze met Kriss deelde en huiverde. Meestal vond ze het niet erg om alleen te zijn, maar om vele redenen was het vanavond erg moeilijk om ermee om te gaan. Ze keek uit het raam wanneer ze een geluid hoorde en dacht dat Kriss was teruggekomen. Ze had gedacht dat het goed ging toen Envy en Devon haar thuis hadden afgezet op weg naar Chad, maar nu beseft ze hoezeer ze gezelschap nodig had.

Envy had haar gevraagd of ze met hen mee wilde gaan, voor het geval Envy een tag-teaminspanning nodig had om haar broer recht te zetten. Maar Tabby had gedacht dat Kriss misschien snel naar huis zou komen en ze wilde hem vragen wat er was gebeurd, dus had ze haar afgewezen   nu wilde ze dat ze dat niet had gedaan.

Denkend aan Kriss leidde haar gedachten na Dean en hoe hij in de kerk had gehandeld. Ze kon nog steeds de uitdrukking op zijn gezicht zien toen hij Kane zag.

Tabatha schudde haar hoofd toen de foto van Kane door haar hoofd schoot in een vergeefse poging om niet aan hem te denken. Toen ze zag dat hij daar lag te sterven, had hij haar diep in haar hart en ziel geraakt. Ze begreep niet waarom, maar de gedachte dat hij stervende was, zorgde ervoor dat ze zich in een bal wilde opkrullen.

"Blijf bij de les," fluisterde ze om de stilte te doorbreken. "Wat je nodig hebt is een afleiding."

Ze pakte de telefoon en besloot Jason op zijn werk te bellen om bij te praten en te kijken of er iets ongewoons was gebeurd sinds Kriss haar helemaal naar Florida vloog.

De telefoon ging drie keer over voordat deze werd opgenomen.

"Forest Preserve, Officer Fox hier," een sexy stem reageerde.

##H   Jason, het is Tabby.## Ze glimlachte voor het eerst sinds ze door de voordeur was gelopen.

"Tabby?" Riep Jason en ze hoorde iets omvallen, waarschijnlijk de stoel, omdat hij er meestal op een idiote manier op zat en dan op twee poten. "Waar ben je in godsnaam geweest?"

##Kriss heeft mij en Envy een beetje gekidnapt en ons een paar dagen naar Florida gebracht.## Tabby antwoordde. "Ik kwam net thuis en dacht ik zal eens bellen om te zien wat ik heb gemist."

Jason zuchtte: ##Anders dan de normale rare dingen, heb je niet veel gemist. Het enige spannende dat is gebeurd, was gisteravond dat we gebeld werden door een echte mafkees.##

Tabby grijnsde en ging op haar bank zitten. "Vertel!"

"Jacob en ik hingen maar wat rond, het was een saaie nacht en de telefoon ging. Ik pakte op en deze man had het erover dat hij een jaguar had gezien die achter een poema aanzat door het centrum met een mobiele telefoon vastgebonden aan een van zijn benen.##

Tabatha kon het niet helpen en begon te lachen. Als ze een paar weken geleden in Jasons schoenen had gestaan, zou ze hetzelfde hebben gedacht. "Oh verdomme," riep ze uit.

##Vertel mij wat,## zei Jason grinnikend. "Jacob en ik wedden erop hoeveel sms-berichten er binnenkomen als ze het beest gevonden hebben.##

"Weet je zeker dat je geen specialiteiten van Kat drinkt?" Vroeg ze lachend.

"Ik drink niet op het werk!" Riep Jason uit en Tabatha hoorde het lachen van Jacob op de achtergrond. "Dus wanneer ga je weer aan het werk?"

Tabatha haalde haar schouders op, "Ik weet het nog niet. Ik heb nog een paar dagen nodig en ik heb de vakantiedagen nog over."

"Dat is cool, we missen je wel. Het is gewoon niet hetzelfde zonder een mooi gezicht te hebben om de plaats op te vrolijken. Alles wat ik nu heb is Jacob, en hij is niet veel om naar te kijken."

"Ik heb jullie ook gemist," zei Tabatha en ze meende het. "We zullen de komende dagen bij elkaar komen."

Jason was even stil en Tabatha wist instinctief wat er zou komen. "Hoe is het met Envy?"

"Gaaf met haar ook goed. Net als ik had ze nog maar een paar dagen nodig." Ze beet op haar onderlip toen er een paar seconden stilte was.

"Is het waar?" Vroeg Jason.

"Is wat waar?" Vroeg Tabatha alsof ze niet wist waar hij het over had.

"Is Envy echt met Devon Santos aan het daten?" Jason's knokkels werden wit toen hij de telefoon een beetje vaster greep.

Tabatha zuchtte, ze wist dat dit Jason heel erg zou kwetsen, maar tot op zekere hoogte was het gedeeltelijk zijn eigen schuld. Iemand die zo schattig is, zou nooit zo moeten hangen aan een meisje die hem als een beste vriend en broer beschouwde.

"Ja, het is waar." Zei Tabatha zachtjes. "Ik weet dat ze niet van plan was je pijn te doen. Ze houdt wel van je, dat weet je."

Jason ademde zachtjes en Tabatha had medelijden met hem. Hij had al zo lang achter Envy aangejaagd alsof ze het enige meisje was dat hij ooit had gezien. Nu was ze buiten zijn bereik, maar Tabatha wilde hem het niet vertellen. Dat was de taak van Envy.

"Ik weet dat ze dat niet deed," zei Jason na een minuut. "Ik denk dat ik een idee had moeten krijgen toen ze niet eens merkte dat ik met haar flirtte."

"Ze zag het wel, Jason," zei Tabatha. "Ze dacht dat het de vriendschap zou onder druk zetten."

Jason mopelde: "Ja, ik denk dat het waarschijnlijk zou zijn gebeurd, maar je kunt een man niet de schuld geven van dromen, toch?"

"Ik kan je veel dingen kwalijk nemen," hoorde Tabatha Jacob op de achtergrond zeggen.

"Jij moet je mond houden," gromde Jason speels en Tabatha hoorde hoe hij de poten van de stoel in hun juiste positie zette. "Tabatha, ik bel je later. Het kind hier heeft besloten om papieren propen naar me toe te gooien."

Tabatha giechelde en knikte met haar hoofd: "Goed, ik spreek je later wel."

Ze legde de hoorn op de haak en bleef even zitten voordat ze de telefoon weer op de oplader zette. Toen ze in het appartement rondkeek, leek het nu niet meer zo eenzaam. Jason zou haar vriendschap nu meer dan ooit nodig hebben en door zijn behoefte aan hulp voelde ze zich stabiel.

Ze ging rechtop staan en strekte haar armen over haar hoofd en liep door de gang naar haar kamer. Ze kleepte zich uit en glipte in een jongensbroek en een tanktop voordat ze in de koele, vertrouwde zachtheid van haar bed zakte.

Deze keer probeerde ze de slaap niet te stoppen in haar hoofd terwijl ze in slaap viel. Ze moest het tenslotte ontcijferen en het zou niet verdwijnen voordat ze het deed, dus waarom vechten? Ze zakte weg in de duisternis van de slaap en staarde nog steeds door de kerk naar Kane's ogen.

Jewel liep door de grote slaapkamer van Steven. Haar armen waren gekruist over haar borst en ze beet op haar nagels, iets wat ze sinds haar kindertijd niet had gedaan.

"Dit is mijn schuld," zei ze zachtjes terwijl ze probeerde het beeld van haar gekruisigde vader weg te knippen boven het altaar van dezelfde kerk die hij het grootste deel van zijn leven had bezocht. Hoe vaak had hij daar beneden gebeden waar hij was gestorven? Ze had geweten dat Anthony in de war was, maar dit was sadistisch.

Steven zag hoe de vrouw heen en weer liep en zelfs haar lippen geluidloos kon zien bewegen terwijl ze in haar hoofd schoot. Hij stak een hand uit en legde die zachtjes op haar arm in een poging haar te kalmeren. ###Jewel, niets van dit alles is jouw schuld.###

Ze kneep haar ogen samen, keek naar zijn hand en keek hem vervolgens aan. "Je hebt gedeeltelijk gelijk. Het is net zo goed jouw schuld als die van mij. En nu dat vader dood is, hoef ik niet meer met Anthony te trouwen en hoef ik absoluut niet met je getrouwd te blijven.###

Jewel wendde zich van hem af, zodat hij zijn hand zou loslaten. Het laatste wat ze nu nodig had, was om haar zonden kwijt te raken### ze was schuldig als de hel. Ze had Anthony de spijkers gegeven om haar eigen vader te kruisigen.

Steven wilde het niet toegeven, maar haar woorden staken hem diep. Hij reageerde op de enige manier waarop hij wist, ze wilde op dit moment duidelijk geen woorden van aanmoediging of vriendelijkheid horen.

###Denk je echt dat Anthony niet meer achter jou aan komt omdat hij je vader heeft vermoord? ### Schreeuwde Steven. Hij wist dat hij gelijk had en dat ze niet naar een verdomd woord zou luisteren.

"Hij heeft mijn vader vermoord### Ik was aan het dansen met de duivel omdat ik vader veilig en levend wilde hebben. Als Anthony nu in mijn buurt durft te komen, schiet ik zijn hoofd eraf.### Jewel voelde zich raar. Het leek alsof ze volkomen kalm was aan de buitenkant, maar aan de binnenkant als een gek trilde.

Ze had urenlang gehuild, maar de woede had haar eindelijk ontnuchterd. Ze zou genoeg tranen hebben vergoten. Nu was het tijd om haar leven terug te nemen. Ze had een plan bedacht om Anthony in de val te lokken en ze bad dat Steven gelijk had### dat Anthony voor haar zou komen, omdat ze klaar zou zijn voor hem.

"Ik kan je niet laten gaan," informeerde Steven haar. Als ze zichzelf niet zou beschermen, dan als haar partner### zou hij het voor haar moeten doen. Hij zag hoe haar roodomrande ogen zich omdraaiden en met de zijne zochten.

###Dan ben je niet beter dan Anthony en ik zal je voor de rest van mijn leven haten###, zei ze koppig. Ze wilde dat Steven boos op haar werd, haar eruit gooide en zijn handen van haar aftrok. Als hij dat deed### dan zou Anthony hem misschien niet op dezelfde manier vermoorden als hij haar vader had gedaan. Ze wilde niet schuldig zijn aan nog meer vreselijker sterfgevallen, tenzij het Anthony was### daar zou ze graag de schuld van op zich nemen.

Steven keek haar even aan en gooide toen de deur open en ging opzij. "Ga maar dan. Ik bied aan om je te redden en je wilt helemaal uit je dak gaan? Kom op, en laten we eens kijken hoe ver je komt tegen iets waarvan je geen idee hebt hoe je het moet doden.### Steven glimlachte boos naar haar, ###je weet dat de films niets anders zijn dan een fabeltje.###

###Ik denk dat jij het wel zal weten!### Schreeuwde Jewel terug en deed een paar stappen naar voren. Waarom probeerde hij haar nog te redden? Snapte hij niet dat hij door haar vermoord zou worden?

Steven sloot zijn ogen en keek weg. "Ja, ik zal het wel weten### toch?" Hij spotte en keek toen Jewel probeerde hem voorbij te schieten. In paniek ving Steven haar rond de taille en trok haar dichterbij, "Verdomme, wacht!" Gaf hij toe.

Jewel begon tegen hem te kronkelen, dus trok hij haar steviger tegen zich aan. "Als je hem in de val wil lokken, dan is dat prima, maar je kunt het niet alleen. Laat ons je helpen."

Jewel duwde tegen zijn borst en leunde achterover zodat ze naar hem kon kijken. "Waarom? Dus zodat je ook aan een kruis kunt worden opgehangen?### Ze wilde schreeuwen toen het visioen zich een weg naar haar geest baande. "Ik wil niet dat dit gebeurt."

Ze wist niet precies wat ze voor Steven voelde, maar de gedachte dat hij zo aan zijn einde zou komen, gaf haar het gevoel dat ze in haar borst was gestoken. "Als je me nu laat gaan, dan heeft hij

geen reden om achter je aan te komen." Ze greep de voorkant van zijn shirt in haar kleine handjes. "Je zult veilig zijn en leven."

Hij komt toch achter me aan,' bracht Steven haar op de hoogte en ging vervolgens met zijn vinger langs het paringsteken dat hij haar had gegeven. Hij glimlachte zacht toen hij haar voelde huiveren bij zijn aanraking. "Zoals ik al zei, dit is het echte leven. Als je naar hem teruggaat en hij ziet dat paringsteken, zal hij achter mij aan komen, ongeacht wat je zegt of doet."

Jewel leunde tegen de stevige warme borst die hij bood en sloot haar ogen. Ze voelde haar woede vervagen in de veiligheid van zijn armen en wilde stampen van frustratie. De droefheid van het verlies van haar vader begon weer naar boven te komen, maar ze wilde niet huilen.

Steven wikkelde Jewel in een geruststellende knuffel. Hij kon haar niet de schuld geven van de manier waarop ze acteerde. Als Anthony net zijn vader had vermoord, zou geen enkele kracht in deze wereld of de volgende hem kunnen tegenhouden.

"Kijk, wat denk je hiervan?" Vroeg hij een beetje achterover leunend en haar gezicht naar de zijne kantelend. "We hebben een vergadering in de ochtend en iedereen zal er zijn. We zullen je helpen iets beters te bedenken dan alleen jezelf aan hem over te geven. Hoe dan ook, bij ons zul je een leger naast je hebben. Zonder ons zul je geconfronteerd worden met een leger weerwolven en wat je ook doet Anthony zal je hebben." Hij streelde haar wang terwijl hij haar aankeek, "en ik wil niet dat Anthony jou krijgt."

Jewel liet haar hoofd tegen Stevens borst zakken en haalde diep adem. Hij had gelijk. Ze wilde niet in de buurt van dat monster zijn na wat hij had gedaan. Ze drukte haar oor tegen Stevens borst en luisterde naar zijn krachtige en gestage hartslag. Hoe vaak had hij haar gered van vampiers, van Anthony en nu van haar dwaze zelf?

"Wil je me vanavond vasthouden?" Fluisterde Jewel, wetend dat als hij haar losliet, zou de gruwel van de laatste paar uur terugkomen om haar te achtervolgen. Ze keek naar hem op en hield zijn blik vast met die van haar. Haar lippen weken uiteen door een gevoel van warmte door het midden van haar lichaam.

Hoe kon hij haar woede kalmeren en haar het gevoel geven dat ze op hetzelfde moment in brand stond? Ze keek snel weg en wilde niet dat hij haar verwarring las.

Steven antwoorde niet en tilde haar op, schopte de deur met zijn voet dicht en liep terug door de kamer en zette haar op de rand van het bed. Ze trok haar schoenen uit, hij trok snel de zijne uit en ging met haar mee. Hij hoorde de snelle ademhaling van Jewel toen hij haar tegen zich aan trok, zodat hij zijn lichaam tegen de hare kon leggen. Het zou nog steeds tijd kosten maar hij zou verdoemd zijn als hij Jewel zo gemakkelijk liet gaan.

Hoofdstuk 3

Kriss ging het appartement binnen dat hij met Tabatha deelde en sloot de deur achter zich. Hij had hoog en laag naar Dean gezocht en geen spoor van hem of de demon gevonden waar hij achteraan zat.

Een ding over hun soort, als ze zich wilden verbergen, wisten ze hoe ze moesten verdwijnen en geen sporen nalaten van waar ze waren. Hij had de demon overal kunnen voelen, hoewel hij die nooit had gezien. Pas toen het bevrijd was, besepte hij dat hij altijd zijn aanwezigheid had kunnen voelen. Hij kon nog steeds de boosaardige intentie van die duistere persoonlijkheid voelen, zelfs in zijn huis; het maakte zijn maag van streek.

Toen hij door het donkere appartement liep, liep Kriss terug naar de slaapkamer van Tabatha en glimlachte naar het onschuldige gezicht dat in bed lag te slapen. Ze was opgekruld als een kitten rond haar favoriete knuffelbeest; een Yorkie hond met zijn tong naar buiten stekend. Het knuffeldier was het enige overblijfsel uit haar jeugd dat was overgebleven. Een paar jaar geleden was ze ingestort en had hem het verhaal van Scrappy verteld en hoe de hond was verdwenen toen ze de laatste keer met haar ouders op vakantie was.

Kriss zuchtte en ging naast haar in bed liggen, krullend om haar heen als een veiligheidsdeken. Nauwelijks had hij dat gedaan, Tabatha nestelde zich tegen hem aan.

"Heb je Dean gevonden?" Vroeg ze zachtjes.

Kane was erin geslaagd weg te glippen; blij dat Warren lang genoeg op Michael had gelet om dat te doen. Wat Michael en Dean ook hadden gedaan om vast te stellen wat Misery met hem had gedaan, had hem een grote adrenalinestoten gegeven. Hij was nu nijdig en hij zou het niet kunnen afmaken door in Warren's kantoor te blijven zitten en terug te denken aan de zielzuigende demon die hem ongetwijfeld nog een paar keer in zijn nachtmerries zou achtervolgen.

Hij keek op naar de overweldigende duisternis in de lucht en wist dat de eerste strepen van de dageraad niet ver weg waren. Omdat hij weg wilde uit het hart van de stad, bewoog hij zich zo snel door de straten dat als iemand hem had gezien, ze hem niet tussen hen zouden hebben opgemerkt. De keerzijde daarvan was dat hij nu mijlen verwijderd was van Michaels huis.

Hij wilde Scrappy zien en met de hond op de bank kruipen met een lekkere fles wijn, een bak popcorn van een bizarre maat en een rampenfilm? Kane schudde zijn hoofd; waar dacht hij in vredesnaam aan? Scrappy zou hoogstwaarschijnlijk de film kiezen, wat op dit moment wel of niet slecht zou kunnen zijn. Ze hielden allebei van de films waar de dieren konden praten.

Kane vertraagde en nam zijn omgeving in hem op toen hij zich realiseerde dat iets hem in deze richting had getrokken. Eerst dacht hij dat het Misery was die hem hier naartoe had getrokken. Hij schudde opnieuw zijn hoofd en gooide het idee weg toen het beeld van Tabatha in de kerk door zijn hoofd flitste. Hij voelde haar aanwezigheid en Kane vergat voor het eerst deze nacht de monsters die onder het bed rondhingen en in de kast rondhuppelden.

Tabatha was zijn soulmate en nu hij haar bloed had ingenomen, versterkte het alleen de connectie. De enige reden dat hij het vorige week niet gemerkt had, was omdat de gevallen Kriss haar zo ver weg van hem had meegenomen, smerige klootzak. Hij begon zich af te vragen of hij leed aan verlatingsangst.

Hij liep door dit deel van de stad en kwam binnen enkele minuten bij haar thuis. Hij landde stil op het dak van het huis van een buurman en ging zitten om haar door het slaapkamerraam te bekijken. Zijn scherpe gezichtsvermogen nam toe en hij zag hoe haar haar over het kussen viel en hoe haar lippen een beetje scheidden terwijl ze diep ademhaalde. Hij had nog nooit zo'n gemoedsrust gekend als hij nu deed; alleen maar kijkend naar haar slapend.

Kane vroeg zich af hoe hij eruit zag door haar ogen. Leek hij op de andere monsters die ze had ontmoet of waar ze van gedroomd had? Realiseerde ze zich zelfs hoe diep zijn emoties voor haar waren?

Hij stond op vanaf zijn hurken op het dak, klaar om naar haar toe te gaan, toen hij haar in zijn gedachten hoorde schreeuwen. Het geluid kwam uit haar dromen, maar het mentale geluid deed hem stoppen omdat het hem deed denken aan de manier waarop ze zo veel jaren geleden als een kind had geroepen. Tot nu toe had alles wat hij ooit had gedaan haar pijn bezorgd omdat ze voor hem bloedde.

Kane draaide zich om en ging weg toen hij zag dat Tabatha's slaapkamerdeur openzwaaide. Zijn spieren spanden zich om de indringer aan te vallen toen hij zag hoe de gevallenen, Kriss, Tabatha's slaapkamer binnenkwamen en bij haar in bed kroop. Kane zag dat de gevallenen overstuur was, maar hij voelde de woede in zich opkomen toen Kriss zijn arm om haar heen sloeg en haar dicht tegen zich aan hield op een minnaar-achtige manier.

Hij voelde zijn vrede versplinteren en meer woede kwam naar binnen om hem te vullen terwijl hij toekeek. Hij concentreerde zich en zijn versterkte gehoor begon hun gefluister op te nemen. Hij fronste een ogenblik terwijl hij beseftte dat zijn kracht sterker was dan eerst. Hij was verrast en zijn fronsen werden dieper toen hij hun hartslagen zelfs op deze afstand hoorde.

Dean wil niet dat ik hem vind, zuchtte Kriss met de vraag of het de demon was die Dean aan het stalken was of dat het de gevallenen was die erbij was geweest. Hij wenste dat Dean had gewacht. Er was iets aan de aura van de ander dat Kriss niet volledig vertrouwde. Hij hoopte stiekem dat Dean faalde in zijn zoektocht naar een van hen.

Ik vraag me af wat er is gebeurd, fluisterde Tabby, Van wat Envy en Devon zeiden, zat Dean daar het grootste deel van de dag vast. Ze dacht dat Kane niet wist dat hij ook bij de demon was geweest en bijna niet had overleefd.

Ik zal het hem zeker vragen zodra ik hem vind, antwoordde Kriss, niet in staat om de zorgen uit zijn stem te houden.

Dean houdt van je, hij blijft niet lang weg. Tabatha sloot haar ogen en hoopte voor Kriss dat ze gelijk had.

Slaap lekker, fluisterde Kriss terug in de hoop dat ze gelijk had dat Dean spoedig zou terugkeren. Hij had niet gezien hoe de andere gevallenen eruit hadden gezien, omdat hij te snel was gaan bewegen, maar hij had hem even gevoeld voordat de aura van de demon hem overmeesterde. Als alleen het vluchtige gevoel hem achtervolgde, dan kon hij zich indenken waar Dean doorheen ging.

De gevallenen waren zo zeldzaam dat het hun de adem benam wanneer ze ergens bij elkaar in de buurt waren. De meesten dachten dat ze de gevallen engelen van de legende waren die naar de aarde waren geworpen om hem te helpen beschermen maar legendes zijn vaak slechts halve waarheden die zijn gevormd door de woorden van mannen die hunkeren naar een held of soms een vijand.

De gevallenen waren vanuit een andere dimensie naar de aarde gekomen hetzelfde als de demonen. De legenden noemden die dimensie de Hemel, maar ze hadden ongelijk.

De mythen zeiden dat ze demonen vernietigen opnieuw was het slechts een halve waarheid. De Bijbel had gezegd dat de gevallenen met de mooie vrouwen van de aarde hadden gedekt en daarvoor werden gestraft en dat was het dichtst bij de waarheid die de profeten ooit hadden gekregen.

De reden dat de overgebleven gevallenen zich ervan weerhielden te paren met de vrouwtjes van de aarde was omdat het product van die paringen de geboorte van een demoon was. Het waren de gevallenen die demonen creëerden.

Toen de eerste gevallenen waren verschenen, het waren er veel, maar toen de demonen werden geboren en begonnen te vernietigen wat de gevallen lief hadden, keerden ze tegen hun eigen kinderen aan en vochten. De cijfers aan beide zijden waren verminderd en de verzegeling tussen de dimensies was langzaam aan het sluiten.

Sommige oorspronkelijke gevallen waren verdwenen en dachten dat ze hun leven verloren hadden aan de demonen die ze hadden voortgebracht. De meeste overlevenden kozen ervoor om terug naar huis te gaan, zodat ze niet zouden worden verleid door de verleiding van de menselijke vrouwtjes. Het waren de weinigen die de jonge strijders terug in deze wereld hadden gestuurd om erover te waken de mensen te beschermen tegen de monsters.

Er was maar één regel ze konden niet paren met de vrouwen van deze wereld, anders zouden ze hen doden. Een kind van het echte ras was op elke energievlek op aarde geplaatst en slechts een paar van hen hadden dit lang overleefd. Legenden zeiden dat ze onsterfelijk waren legendes waren fout.

De gevallen waren niet onsterfelijk, ze leefden slechts gedurende lange tijd millennia zouden dicht bij hun levensduur komen. Ze zouden ook door zowel mens als demon gedood kunnen worden hoewel het voor een mens buitengewoon moeilijk zou zijn hierin te slagen.

Syn had de ware legendes gekend en ze doorgegeven aan zijn 'kinderen'. Toen ze zich die lessen herinnerde, begreep Kane nu hoeveel Kriss Tabatha liefhad genoeg om haar niet als een vriend te nemen en genoeg om iemand waarvan hij dacht dat het niet veel meer was dan een demon haar te laten hebben. Het leek erop dat hij niet de enige was met duistere geheimen. De hoek van Kane's lippen vormden een wetende glimlach toen hij zich omdraaide en wegliep.

Envy en Devon stonden aan de bar te wachten toen de eerste mensen naar binnen druppelden voor de bijeenkomst. Zij en Kat waren druk aan het praten en probeerden alles in te halen wat er was gebeurd, terwijl Devon en Quinn alleen maar achterover leunden en hen met een op getrokken wenkbrauw aankeken.

"In welke taal spreken ze weer?" Vroeg Devon.

"Er is geen naam voor," verklaarde Quinn. "Het is een ritueel vrouwtjes ding die ze regelmatig doen. Het begint dan onschuldig, voor we het weten, zijn ze aan het shoppen en zitten we buiten de kleedkamers en houden hun tasjes vast. "

"Je moet zeker ook haar tasje vasthouden terwijl ze in lingeriewinkels gaat en lingerie koopt die je niet mag zien tot je jubileum," glimlachte Nick met een grijns.

Warren sloeg zijn hand op Nick's schouder. "Vertrouw me, kleine broer, je zult die tassen graag vasthouden als de tijd daar is."

Een paar armen om de nek van Warren van achteren gewikkeld en Michaels gezicht knalde tussen hen in. "Betekent dit dat je me naar de winkels brengt?"

"Natuurlijk," zei Warren met een grijns. "Ik breng je naar die bondage winkel die je zo leuk vindt."

De uitdrukking van Michael werd dromerig. "Oh ja, zwepen, kettingen, stijgbeugels, rijzwepen leer."

"Wat de " Nick stond plotseling op en liep weg van hen waardoor Devon snoof.

"Homofob," mompelde Devon.

"Zwijg!" Gromde Nick, "het zijn hele goede leugenaars of het is verontrustend de waarheid."

De deur ging open en Steven stapte binnen met Alicia en Jewel. Alicia was door haar kast gegaan en vond een mooie paarse zonnejurk voor Jewel om te dragen tot ze wat meer kleren kon krijgen. Gelukkig waren ze ongeveer dezelfde maat en waren ze even groot dus Jewel zou het voor nu wel kunnen dragen. Alicia had ook tegen Steven gezegd dat Jewel, totdat zij meer kleding kon krijgen, welkom was om haar kast zo vaak te bezoeken als ze wilde.

Steven stapte onmiddellijk over naar waar Quinn en Devon die met Nick zaten aan een tafel direct tegenover Kat's bar.

"We zijn niet laat." Steven glimlachte innerlijk toen hij zag dat Jewel naar Alicia glimlachte. Hij beseftte dat hij haar tot nu toe niet had zien lachen en hij voelde meteen opluchting toen het van haar lippen gleed.

Warren keek rond, "eigenlijk denk ik dat iedereen hier is."

"Niet allemaal," zei Envy. "We wachten nog steeds op Chad."

Op dat moment zwaaiden de deuren open en liep Chad met Trevor en Zachary achter hem aan.

â##Wat doet hij hier in vredesnaam?â## Vroeg Devon toen hij opstond.

â##Chad is een agent,â## herinnerde Envy hem. â##Hij weet al wat er aan de hand is en hij zag het einde van wat er op het kerkhof gebeurde. Hij zit erin of hij wilde of niet. Bovendien, vervolgde ze, zal hij de politie een tijdje van je af kunnen houden.â##

â##Ik had het niet over je broer,â## zei Devon op een gevaarlijke toon.

Kat knikte en zag dat Envy zich klaarmaakte om het ook voor Trevor op te nemen. Omdat ze niet wilde dat er een volledige strijd zou plaatsvinden, stapte ze weg van de bar om zichzelf op hun pad te zetten.

â##Trevor kan ook blijven,â## zei ze ferm en sloeg haar armen over haar borst. "Tenslotte speelt hij goed met de anderen." Kat eindigde met een knipoog naar de blonde man die haar een spot saluut gaf.

Quinn stond op van zijn stoel en liep naar Kat toe, terwijl hij zijn arm om haar middel legde om haar dichterbij te halen. "Ik zal je in de gaten moeten houdenâ# nietwaar?" Mompelde hij speels, maar de blik in zijn ogen vertelde een ander verhaal.

"Kunnen we gewoon doorgaan?" Vroeg Kane vanuit de schaduw.

Iedereen behalve Michael sprong op toen ze zijn stem hoorde. Hij was zo stil geweest dat niemand wist dat hij daar was.

"OkÃ©," verklaarde Warren. â##Ik denk dat iedereen weet waarom we hier zijn.â## Hij keek naar Chad die Ã©Ã©n keer knikte om aan te geven dat hij het begreep voordat hij zijn blik richtte op Trevor en Zachary. â##Voordat we ingaan op wat er op de begraafplaats gebeurde, heb ik een vraag voor Trevor.â##

Trevor kneep zijn ogen samen: â##Wat is er aan de hand?â##

â##Wat ben jij in vredesnaam?â## Vroeg Devon, terwijl ze Warren onderbrak.

â##Ik ben een shifter, net als de meeste mensen hier,â## antwoordde Trevor.

Kane snoof in de schaduw, waardoor iedereen zijn kant op keek.

"Weet jij iets van hem?" Vroeg Envy. Het was niet alsof ze Trevors woord zomaar zou aannemenâ# hij had al bewezen wat een grote leugenaar hij was.

â##Misschien wel, maar dan moet je echt aardig tegen me zijn als je het wilt weten,â## zei Kane met plezier in zijn stem. Hij zou zijn humeurigheid hebben toegeschreven aan het opstaan aan de verkeerde kant van het bed, maar verdommeâ# hij had niet geslapen.

Devon stond op en had Kane aan de revers van zijn jasje de lucht in getrokken. "Ik denk dat we klaar zijn met aardig zijn," gromde de jaguar.

Kane grijnsde naar de shifter: â##Ach, dat is jammer. Ik heb mijn puppy al verteld wat een lieverd je was en hij was zo blij om een nieuwe speelkameraad te ontmoeten.â## Ze wisten allebei wie de verliezer zou zijn als ze besloten er een zootje van zouden makenâ# en het was niet de kat.

"Je puppy?" Vroeg Jewel, haar ogen lichtten op het vooruitzicht van iets schattigs en knuffels. Haar lip trilde van de gedachte aan een hond tussen alle katten in de kamer.

â##Het is een te groot stofkonijntje,â## gromde Michael.

Warren kneep in de brug van zijn neus en Quinn moest vechten om niet te lachen om zijn zwager.

â##Devon, laat Kane los en ga op een stoel zitten,â## mompelde Warren. "We zullen de discussie over Trevor later beÃ«indigen."

Nick, Devon en Kat keken allemaal met grote ogen naar Warren. Als de gemiddelde persoon Warren niet kende, zouden ze het gemist hebben. Warren was enthousiast over het vooruitzicht van een nieuwe shifter in het gebied en hij wilde meer leren over het onbekende ras.

Devon zette Kane weer neer en stampte terug naar zijn stoel naast Warren. De deuren gingen open en Kriss kwam binnen met Tabatha aan zijn arm geklemd. Devon liet een langzame glimlach op zijn lippen glinsteren terwijl hij naar de blonde vampier keek. Hij zou Kane misschien niet op zijn plaats kunnen zetten, maar de man die net binnenliep kon dat wel en hij wist dat Kriss geen liefde had voor de hervormde vampier.

â##Zijn we laat?â## Vroeg Tabatha, blij dat ze het argument met Kriss had gewonnen om naar de samenkomst te komen. Soms is Kriss een beetje te beschermendâ## veel te beschermend.

"Nee, je bent precies op tijd," zei Envy. "We zijn nog niet eens echt begonnen."

Tabatha sloot zich aan bij de vrouwen aan de bar en ging zitten terwijl Kriss in de buurt van Chad stopte.

Kane's hart sprong in zijn keel toen Tabatha binnenkwam en hij de drang moest weerstaan om haar in zijn armen te grijpen en haar hier weg te halen. Hij stapte verder de schaduw in, zodat alleen zijn silhouet nauwelijks te zien was. Zijn ogen dwaalden af naar de gevallen en hij kromp vanbinnen ineen in het verblindende licht dat hij van de man kreeg.

â##We moeten meer te weten komen over deze demon die vastzit op de begraafplaats,â## vervolgde Warren. â##We moeten weten hoe het eruit ziet en sinds Dean afwezig is, is Kane de enige hier die het heeft gezien.â##

Kane had een sigaret gepakt en zijn aansteker opengeklapt. Het licht verlichtte zijn gezicht even zodat ze konden zien hoe onrustig zijn ogen waren.

Tabatha vergat te ademen terwijl haar blik naar het vlammetje bewoog en Kane zag. Zijn perfecte lippen waren enigszins gebogen toen hij de sigaret opstak en zijn ogen werden overschaduwd door â##n donkere wimpers. In de schaduw of niet, ze kon merken dat zijn blik haar hetzelfde aanraakte alsof het zijn handen waren die over haar huid streelden. Ze werd afgeleid door iets wat langs haar arm heenging, ze keek rond en zag dat Kriss nu recht naast haar stond.

â##Haar naam is Misery,â## zei Kane na een moment. "Het probleem isâ## ik weet niet precies hoe ze eruit ziet."

â##Hoe kon je niet weten hoe ze eruitzag?â## Vroeg Kriss met een diepe frons op zijn gezicht. â##Je was daar bij Dean voor wie weet hoe lang.â##

"Kun je me laten uitpraten, Feathers?" Vroeg Kane op een sarcastische toon.

Kriss kniep zijn ogen dicht bij de belediging.

"Goed," antwoordde Kane. â##De reden waarom ik niet echt weet hoe ze eruitziet, is dat ze haar uiterlijk steeds veranderde. Het ene moment was ze een mooi klein meisje met een griezelige persoonlijkheid, de volgende een rottend lijk, een wolk van zwarte rook, en de laatste was een mooie vrouw. Dat lijken haar favoriete vormen te zijn. Ze is buitengewoon krachtig als ze tegelijkertijd twee gevallen mannen in die kamer kon vasthouden.â##

Kriss haalde diep adem en knikte: â##Sommige demonen staan erom bekend dat ze zo'n kracht hebben.â##

â##We komen nu met een demonspecialist.â## Zei Zachary ten slotte. â##Haar vlucht zou de komende paar uur of zo aankomen. Als ze hier aankomt, zou het het beste zijn als iedereen gewoon Misery aan haar overlaat. '

Kane trok een wenkbrauw op, â##haar?â##

"Ja," zei Trevor. "Haar naam is Angelica. Ze heeft informatie over zowat elke legende, mythe en sprookje in de wereld. Als er een verhaal over Misery is, dan zal ze het in haar flash drive hebben.â##

Alicia zuchtte gefrustreerd: â##Prima, ze kan de demon hebben. Ik wil weten wat we gaan doen om Micah te vinden.â##

â##Micah kan voor zichzelf zorgen,â## informeerde Quinn haar.

De waarheid was dat hij tijdens de laatste ruzie tussen hem en Micah, had bevolen dat Micah rustig aan zou doen, maar dat zijn broer niet had gehoorzaamd en dat kon maar Ã©Ã©n ding

betekenenâ# ze hadden nu twee alfamannetjes binnen de poema-clan en dat was nog nooit zo geweest. In het verleden had het altijd tot de dood geleid.

Quinn hield van Micah en was trots op hem omdat hij zo'n sterke wil had. Het laatste wat hij wilde, was dat een van hun argumenten uit de hand zou lopen.

â##Maar hij weet niets van wat er is gebeurd,â## riep Alicia uit om om welke reden dan ook te grijpen om hem te laten vinden. "Wat als hij Misery tegenkomt en gewond raaktâ# of gedood? Weg of niet, hij maakt deel uit van de clan.â##

â##Je kunt haar niet tegenspreken met haar oude logica,â## zei Kane nadat hij Quinn's gedachten had gelezen.

Alicia wierp hem een blik toe in de schaduw en bloosde voordat ze wegkeek. Het voelde goed dat iemand het met haar eens was. Wat Alicia niet wist, was dat haar hele familie aan Micah had gedacht en de laatste keer dat ze hem echt hadden gezien; vlak na het gevecht was hij Anthony tegengekomen.

Kane beantwoordde haar glimlach hoewel ze het niet kon zien. Blijkbaar was zij de enige in de groep die een beetje pit had.

â##De laatste keer dat we Micah zagen, had hij een enorme scheldpartij met Anthony Valachi gekregen en hem uit de club gegooidâ##, zei Steven zacht. "Dat was vlak voordat hij verdween."

"De weerwolf?" Vroeg Trevor en kantelde zijn hoofd.

â##Ja, en bovendien heeft Steven samen met Anthony's verloofde gepaard.â## Quinn liet hem en iedereen die het niet had gehoord weten.

Jewel fronste toen hij zag dat Steven haar de waarheid had verteld over de banden die zijn vermiste broer misschien met Anthony verbond. Ze beet op haar lip en vroeg zich stilletjes af of dat de enige reden was waarom Steven haar had geholpen. Nee, dat was verkeerd. Toen Steven haar uit de kerk nam, had hij niet eens geweten dat Anthony haar verloofde was.

Ze hoorde de onuitgesproken beschuldiging in Quinns stem en rechtte haar schouders. Een beschermend instinct sprong in haar op en ze moest het uitspreken.

â##Steven wist niet wie mijn verloofde was en ik had geen idee dat Anthony een weerwolf was,â## verklaarde Jewel met een krachtige stem. "Pas toen we gepaard hadden, vertelde ik hem over Anthony. Dus, als je iemand de schuld wilt geven, geef mij dan de schuld.â##

Quinn had de hoffelijkheid om een beetje gestraft te kijken en Kat gaf haar een discrete duim omhoog.

Jewel leunde achterover tegen de bar en begon weer op haar onderlip te bijten. Het opkomen tegen Steven's oudere broer, de alfa van de poema-stam, had haar een beetje bang gemaakt.

Ze keek naar Steven en ontspande zich toen ze de trots in zijn ogen voor haar zag schijnen. Iets in haar verzachtte en ze vocht als hel om de beschermende muur erom heen te bouwen. Haar hart klopte sneller en ze vroeg zich af of ze verliefd op hem werd.

â##Anthony Valachi is al een tijdje verdacht,â## zei Chad. "De politie heeft reden om te geloven dat hij niet alleen betrokken is bij mensensmokkel, maar ook bij slavernij. Het gerucht gaat dat zijn mannen prostituees hebben opgepakt, ze hebben gekidnapt en ze ook als seksslavinnen hebben verkocht.â##

â##Waarom heeft de politie er toen niets aan gedaan?â## Vroeg Kat.

"We kregen te horen dat we moesten stoppen omdat de FBI de controle over het onderzoek had overgenomen." Antwoordde Chad. "Helaas, wanneer de FBI verschijnt, hebben we geen jurisdictie en kunnen we niets anders doen dan ons terugtrekken, tenzij we in de gevangenis willen eindigen naast de slechteriken."

Steven knikte en bedacht dat het tijd was om ze alles te vertellen. â##De vader van Jewel is hier een tijdje geleden door de FBI onderzocht. Het was de reden dat Jewel op de eerste plaats met Anthony verloofd was.â## Hij glimlachte naar Jewel voordat hij zich weer tot de groep wendde.

"Haar vader was de manager van het Palm Springs Resort en Anthony was niet blij met het huiszoekingsbevel dat ze hadden en dat Arthur hen toestond het pand te doorzoeken.

Arthur beseftte zijn fout en doodde de agent en werd gearresteerd voor moord. Om Arthur zijn eigen huid te laten redden, overhandigde hij Jewel aan Anthony als betaling om hem uit de moordomslog te krijgen.###

"Hij is degene die mijn vader heeft vermoord. Ik ben er zeker van,### zei Jewel, terwijl ze haar vuist tegen haar zij sloeg. "Dus, wanneer kunnen we achter hem aan gaan?"

"We hoeven niet achter hem aan te gaan," informeerde Chad haar. "We zullen een plan maken en dan laten weten dat je onder de bescherming van de Wilder staat. Als hij een stap doet##! zullen we hem pakken.###

"Ik denk dat dit misschien een beetje boven de wet staat," verbeterde Trevor. "Houd Jewel nog een paar dagen geheim en laat mij en Zackary ervoor zorgen dat de FBI niet binnenkomt en van alles een teringzooi maakt."

"Waarom zouden ze binnenvallen?" Vroeg Kat. "Je maakt deel uit van die paranormale organisatie##! zijn ze niet boven de FBI?"

"Alleen in bepaalde gebieden," antwoordde Trevor. ###Het grootste deel van de FBI heeft geen idee dat we bestaan. Hell, de president van de Verenigde Staten weet niet eens van ons bestaan. We gaan ver boven hun hoofden, en daarvoor moeten we bewijzen dat er iets paranormaal aan de hand is. "

"Betekent dit dat tenminste een deel van de regering van ons weet?" Vroeg Nick vroeg en kreeg een ongemakkelijke gevoel.

Trevor schudde zijn hoofd, "Niet specifiek een ieder van jullie##! maar ze zijn zich bewust van meer##! ongewone dingen. Je bent net zoals de mens beschermd##! misschien nog wel met mildere regels en door een kleine maar krachtige regering binnen en boven de regering.### Hij krabde zijn hoofd in de hoop dat iedereen die vage versie van de waarheid zou kunnen volgen.

###Ik maak me zorgen dat de FBI er meer induikt en te laat ontdekt dat ze te maken hebben met weerwolven, en niet met mensen,##! zei Chad begrijpend en vond het niks van wat Trevor zojuist had gezegd. Moest hij begrijpen dat het paranormale meer rechten had dan de mensen? Misschien was hij een beetje bevooroordeeld, maar hij was een van die mindere mensen.

Trevor schudde zijn hoofd, "De menigte zal niet helemaal gek worden en de FBI aanvallen. Trouwens, als de wereld erachter kwam over de weerwolven, zouden ze de volgende in de rij zijn om uitgeroeid te worden en de weerwolven weten dat. De laatste keer dat ze zichzelf uitlieten, werden ze bijna met uitsterving bedreigd.###

"Laat me even bellen en kijken of we volledige jurisdictie hebben over de zaak Valachi," bood Zackary aan. "Als we dat doen, dan hebben we de vrije teugel en kunnen we iedereen werven die volgens ons gekwalificeerd is." Hij wierp een blik op de groep, wetende dat bijna iedereen in de kamer goedgekeurd zou worden en immuniteit zou krijgen, hoe de zaken ook waren.

###Weet iemand wat Micah reed op de dag dat hij verdween?##! Vroeg Chad. "Ik kan een spoor volgen van mijn patrouillewagen en er een APB voor inzetten."

###Zijn motorfiets,##! wierp Alicia in toen haar ogen groter werden toen ze eraan dacht dat ze tegen Warren had gezegd dat ze diezelfde motorfiets had bereden in de stromachtige nacht. Zij wierp een blik op hem en zuchtte opgelucht toen hij gewoon naar haar knipoogde.

Nick deed zijn duit in het zakje en zei: "Ik ben er helemaal voor om weg te blijven van Misery maar de vampiers fokken voor haar en we kunnen dat niet hebben."

###Iedereen heeft een ongediertebestrijdingsplicht,##! stemde Warren in.

"Niet iedereen die ik hoop," keek Trevor richting Envy.

Zackary stapte discreet voor Trevor om de verhitte blik te blokkeren die Devon zijn vriend gaf. "Ik denk dat het ook tijd voor ons is om een paar gunsten in te roepen en meer van het team in dit gebied te krijgen."

###Bedoel je dat er meer rondloopt?##! Vroeg Steven.

Zachary stak zijn handen in zijn zakken en kantelde zijn hoofd een beetje. De zachte gloed van het licht op zijn blonde, puntige haar toen hij grijsde: "##Sorry dat ik je teleurstel, maar er is maar een van mij. Ik wilde mezelf klonen, maar de angstige leider hier staat het niet toe," zei hij en wees met zijn duim richting Trevor.

"Hou je kop en doe die telefoontjes," riep Trevor uit. "##Als er nog zo##n ãã als jou zou rondrennen, zou Angelica hem vermoorden om te zeggen dat ze eindelijk was geslaagd.##"

Zachary's uitdrukking kreeg een geglazuurde kwaliteit. "Oh, om geplaagd te worden door die prachtige Doc Martin's die ze verborgen houdt in haar kast."

Trevor maakte een onstuimige stap richting zijn teamgenoot en Zachary rende onmiddellijk om de bar heen om zich achter Kane te verschuilen.

##Is er een reden waarom je me als schild gebruikt?## Vroeg Kane.

"Ja," riep Zachary uit. "Geef me een minuut en ik zal er een bedenken."

Kane grijsde: "##Geef me een minuut en ik zal lang genoeg thuis blijven om mijn Doc Martins te vinden.##"

Zachary liep terug van Kane met zijn handen omhoog. "Whoa daar, ik ben hetero."

"Zachary!" Schreeuwde Trevor.

"Okã, okã," zei Zachary en haalde zijn mobiele telefoon tevoorschijn. "Goh, omringd door mensen zonder gevoel voor humor! Angelica zal van dit stel houden."

Hoofdstuk 4

Kane leunde een paar meter achter Michael tegen het kruis en staarde uit over de stad, zich afvragend waar Misery zich verschuilde of dat ze zelfs nog in de stad was. Er was een hele wereld voor haar om te terroriseren, maar karma was een bitch en dus waren er instincten die hem vertelden dat ze niet ver was gegaan.

Hij stelde zich voor dat ze als een rottend lijk over het trottoir liep en vervolgens een rilling onderdrukte bij het beeld van het gekke kleine meisje en besloot dat het lijk minder griezelig was. Door de eeuwen heen had hij momenten gezien waarop volwassen vampiers kinderen hadden bekeerd.

Wat velen van hen nooit hebben geleerd, was dat kinderen vaak vromer waren dan hun volwassen ouders en werden ze gedood door de hand van de volwassene of het kind doodde degene die hen bekeerde. Hij moest toegeven dat een vrouw die de vampierboeken schreef het juiste idee had.

Hij hoopte dat degene die de demon-expert Trevor had genoemd wist wat ze deed, maar hij betwijfelde het.

De herinnering aan de demon was wat hem ertoe had geleid om op Michael te passen en het zou hem ervan weerhouden Tabatha te besluipen nu ze terug was in de stad. Het nam een enorme hoeveelheid wilskracht om dit niet te doen. Alleen met haar in dezelfde kamer geweest zijn, was fysieke pijn pijn waarvan hij wist dat hij het niet veel langer had kunnen volhouden als ze gebleven waren. Zijn ogen dwaalden terug naar zijn vriend en hij leunde zwaarder tegen het kruis.

Hij moest toegeven dat als je alleen wilde zijn en nog steeds omringd door mensen, het dak van de grootste kerk in de stad een intrigerende plek was om het te doen.

Vreemd genoeg wist hij dat Michael hier niet was gekomen voor rust en vrede. Hier kwam de vampier zich zorgen maken en broeden. Het deed er niet toe dat ze in de openbaarheid waren, omdat Kane het gevoel had dat als Misery ze wilde vinden, vier muren ze niet zouden redden. Hij had zich nog nooit voor een vijand verborgen en hij zou er nu niet beginnen. Het was duidelijk dat Michael hetzelfde voelde.

Hij grijsde terwijl een vreemde gedachte bij hem opkwam. Zodra hij Dean weer tegenkwam, zou hij de gevallen om een gunst vragen. Hij wilde een handvol van die veren met elke spreuk die Dean op de veer in de catacomben had gebruikt. De teef had dat niet leuk gevonden. Hij legde zijn handpalm op zijn schouder en herinnerde zich al het ontbrekende vlees dat op de een of andere manier weer tevoorschijn was gekomen toen hij eruit was. Michael had hem verteld dat Dean hem had genezen.

Kane kon zich niet veel herinneren van die momenten na de grot. Hij herinnerde zich hoe Michael, de stem uit de duisternis, naar hem toe riep, maar niet veel anders. Het volgende dat hij zich herinnerde, was wakker worden met een kerk vol mensen en Michael die als een moederkloek boven hem zweefde.

Tabatha's gezicht flitste door zijn brein. Hij had de laatste paar uur wanhopig geprobeerd niet aan haar te denken, maar de meeste van die paar uur had hij niet naar zichzelf geluisterd.

Michael voelde Kane's aanwezigheid ergens achter hem, maar in plaats van geïrriteerd te raken over de ongewenste afleiding, voelde hij zich opgelucht door het waakzame oog van zijn vriend. Tenminste als Kane zich zorgen om hem maakte, dan kreeg hij wat vrije tijd van zijn eigen paranoia. Trouwens, hij hield van Kane als een broer, het woord broer weergalmde in zijn gedachten terwijl zijn gedachten verduisterd werden en zich naar Damon keerde. Hoe konden ware broers ooit zo verkeerd denken over elkaar zijn?

Hij probeerde zijn gedachten te ontdoen van de verontrustende herinneringen en leunde achterover en liet uitputting hem overnemen. Hij wist dat het veilig was om te slapen, Kane waakte over hem.

Vroeg Kane zich af bij Michael's gefluisterde gedachte. Hij had niet geweten dat Michael moeite had met slapen. Wat had zijn vriendgevoel zo bedreigd dat hij bang was zijn ogen te sluiten? Hij wist dat een gebrek aan slaap je gek zou maken en toch was hij er ook achter gekomen dat te veel slaap nog schadelijker was.

Hij keek aan de andere kant van de weg naar Michael's gebouw, genesteld tussen andere gebouwen van de stad. Van het uiterlijk van de ronde kamer bovenop was het een Victoriaans ontwerp. Hij had ermee ingestemd om bij Michael in te trekken, maar het leek erop dat hij Michael zou moeten vertellen om bij zichzelf in te trekken in plaats van op het dak aan de overkant van de straat te slapen.

Hij trok een wenkbrauw op naar zijn vreemde vriend. Het huis had alle moderne gemakken die iemand zo oud als hun konden bedenken, inclusief afdelingen om demonen buiten te houden, dus waarom de plotselinge behoefte aan frisse lucht die rook naar regen?

Hij wist dat Michael zich nog steeds schuldig voelde omdat hij niet in de buurt was toen hij wegging en zichzelf begraven had. Hoewel Kane probeerde uit zijn hoofd te blijven, had hij Michael nog steeds niet verteld dat hij, als hij het probeerde, zijn gedachten kon lezen. Het was gewoon iets dat een vriend niet echt wilde weten en bovendien had hij het gevoel dat hij de enige was met die kracht.

Hem verlaten was niet alles waar Michael aan dacht vanavond het was de reden dat hij het land in de eerste plaats had verlaten die zijn aandacht trok Damon, Michael's broer. Kane had Damon niet meer gezien sinds hij weer bij zinnen was wat er van hen over was, maar de herinneringen die hij had waren meestal goed. Damon had een wilde strook van een kilometer breed en ze hadden allebei Michael een helse hoofdpijn gegeven om hem bij te houden.

Kane keek naar beneden en merkte dat Michael met de ring aan zijn vinger speelde terwijl hij aan Damon dacht. Het duurde niet lang voordat de slaap vat kreeg op Michael en de levendige dromen begonnen. Hoe langer de dromen duurden, hoe meer Kane leerde wat Michael verborgen hield. Hij sloot zijn ogen, blokkeerde de stad en concentreerde zich echt voor het eerst op de pijn van iemand anders.

Hij schrok en merkte dat hij niet alleen naar de dromen luisterde, maar ook visuele flashbacks opving van veertig jaar geleden. Hij zag het allemaal voor zich uitvouwen door de ogen van een buitenstaander, want het speelde zich af als een tragische film.

Michael had de drang om voor de eerste keer in meer dan een eeuw naar Damon te gaan. Toen hij zijn broer vond, leek alles goed. Damon had het in de sociale schijnwerpers van Londen overleefd en Michael had zich een tijdje bij hem gevoegd. Ze hadden veel plezier gehad tot ze een meisje ontmoetten Katie.

De meest in aanmerking komende vrijgezellen waren allemaal uitgenodigd voor haar achttiende verjaardagsfeest, inclusief de broers. Ze was echt de schoonheid van de bal. Wat begon als een eenvoudige broederlijke competitie, veranderde in een gevaarlijk spel van jaloezie. Alles met hen leek een competitie te worden. Ze hadden wekenlang oorlog gevoerd tegen elkaar om haar genegenheid te winnen.

Damon had hem gevraagd te vertrekken terug naar de andere kant van de oceaan, maar Michael kon het niet. Hij zou Damon niet laten winnen door hem te laten weggagen. Toen de rivaliteit tussen broers escaleerde, vlogen ze elkaar naar de keel voor hetzelfde meisje. Het was niet dat ze hun soulmate was of zoiets, ze waren allebei in de ban van haar. Alsof het lot ermee speelde leek het dat Katie hetzelfde probleem had ze was voor beiden gevallen en wilde niet kiezen.

Wat nog meer verwarrend was aan de liefdesdriehoek, was dat Katie dacht dat de broers menselijk waren ze hadden haar nooit een reden gegeven om anders te denken.

Ze hadden Katie een avond mee uitgenomen om te dansen, maar dat was een dodelijke fout. De spanning tussen de mannen was te hoog. Na slechts een uur leken ze langzaam aan de binnenkant te sterven, terwijl de ander met haar danste, ontploften de broers uiteindelijk. Ze hadden zich niet gerealiseerd hoeveel controle ze hadden verloren toen hun ogen van kleur veranderden terwijl ze hun handen om elkaars kelen wikkelden en hun voeten van de grond gingen.

Ze hadden haar zelfs niet zien wegrekken. Michael en Damon kwamen uit hun woede gekropen toen ze het piepen van banden en het gekraak van metaal buiten de danszaal hadden gehoord. Tegen de tijd dat ze haar bereikten was ze gedood.

Toen Damon haar tegemoet stormde met de intentie om haar op zijn vampierbloed te trakteren, had Michael hem tegengehouden omdat er zich al een menigte had verzameld. Damon had hem de rug toegekeerd toen hij Michael de schuld gaf dat hij niet wegging, terwijl hij dat had gezegd.

Ze vochten daarna maandenlang ze stelden af en toe een moment in voor woorden met gevoel, maar het leidde altijd weer tot een ander gevecht. Michael wist dat Damon donkerder en donkerder werd en dat Damon hem wilde vermoorden. Als hij het zou proberen, zou Michael zichzelf verdedigen en zou hij van hen sterven.

Het was toen dat Michael iets deed wat hij had gezworen dat hij niet zou doen hij ging naar Syn. Syn was de eerste vampier. Hij was in slaap gevallen en eeuwenlang niet gewekt, maar Syn was niet dood, want hij kon niet doodgaan althans niet dat iemand wist. Ze wisten niet zeker waarom hij de afgelopen paar eeuwen had geslapen, maar het leek erop dat Syn wachtte op iets dat nog niet was gebeurd.

Michael liep rond het standbeeld dat Syn's rustplaats binnen het mausoleum markeerde. Hij wist dat Syn diep onder hem lag. Hij praatte tegen het lege graf, hoorde zijn woorden rond hem weerklinken soms fluisterend en soms in oorverdovend gegil.

Vechten met Damon maakte hem gek, hij had er niet voor gekozen om ooit zo ver te gaan. Hij wist niet eens zeker of hij van hen echt van het meisje had gehouden. Hij voelde zijn hart wegvloeien vanwege de pijn die hij zijn broer had aangedaan en Katie. Hij wist niet of Syn aan het luisteren was, maar het was voldoende om op zijn minst iemand anders de waarheid te vertellen.

De ogen van het standbeeld bewogen en bekeken hem. Het was de gelijkenis van Syn maar zonder kleur. De kaarsen die om hem heen brandden, schemerden en doofden en vlamden op toen het standbeeld bewoog. Gefluisterde woorden doken op uit de grond in een lang vergeten taal.

De stilte die volgde was als kalmerende donder en Michael wist dat Syn hem had vergeven, zelfs als Damon dat niet had gedaan. Hij wreef met zijn handpalmen over zijn armen en probeerde de rillingen weg te jagen. Syn was een man van magie en Michael vroeg zich af welke betovering diep in hem was gekropen.

Hij pakte zichzelf op en liep de catacomben uit naar het mausoleum om te zien dat Damon daar op hem stond te wachten. Nogmaals, zachte woorden die de emotie overdroegen werden uitgewisseld, maar het duurde niet lang voordat ze verhit werden. Michael wilde gewoon dat alles zou eindigen hij wilde zijn broer omhelzen en opnieuw beginnen.

Damon had het eerste deel van zijn verklaring letterlijk genomen en voordat Michael hem kon stoppen, trok hij een houten staak uit zijn jas. Michael voelde het hout zijn hart binnendringen en hij zakte op zijn knieën. Toen hij naar Damon keek, opende hij zijn mond om iets te zeggen, maar het enige wat hij eruit kon krijgen was een gorgel.

Michael viel op zijn zij, voelde het bloed in zijn aderen stoppen en wendde zich tot as toen zijn zicht langzaam vervaagde tot zwart.

Met tranen in zijn ogen struikelde Damon, wetende dat hij nu veroordeeld was. De stem van Syn echode in zijn geest en liet hem gillen. Hij greep zijn hoofd en draaide zich om en probeerde om de stem te laten zwijgen, maar je kon Syn niet tot zwijgen brengen.

Op dat moment brulde alles binnen Michael terug tot leven met wraak. Toen hij de ondraaglijke pijn van de houten staak in zijn borst voelde en hem nog steeds doodde, reikte hij ernaar en trok het hout uit zijn hart. Het deed net zo veel pijn als toen het naar binnen ging.

"Damon!" Schreeuwde Michael terwijl hij worstelde om te gaan staan en op zoek ging naar zijn broer. Het was elk grammetje pijn waard om de blik op Damons gezicht te zien toen hij zich realiseerde dat Michael nog leefde.

Michael liet de bloederige staak uit zijn mouw glijden en in een oogwenk stak hij Damon neer. "Voel deze broeder!" Schreeuwde hij toen hij de gunst terugkreeg. Het doodde een deel van hem om het te doen, maar dit moest op de een of andere manier stoppen.

Toen Damon was opgestaan, was Michael op de grond gaan zitten om te proberen op adem te komen. Michael begreep wat Syn had gedaan; wat de woorden in de lucht van de catacomben waren geweest. Het was een spreuk die alleen Syn kon doen en het zou het voor Michael en Damon onmogelijk maken om elkaar te doden; het was onmogelijk om helemaal te sterven. Oh, ze zouden elkaar kunnen doden; maar het zou alleen maar pijn doen.

Ze waren na die nacht verschillende keren doodgegaan, altijd door de handen van elkaar. Michael had eindelijk opgegeven en keerde terug naar huis, zijn broer halverwege de wereld achterlatend. Hij wist dat het nutteloos was om zijn broer te bereiken en hoewel zijn hart hem toeschreeuwde dat alles niet verloren was, was Michael nog steeds onzeker.

Kane hield wijselijk zijn mond dicht toen Michael zijn herinnerde nachtmerrie van zich afschudde. Hij knipperde met zijn ogen en vroeg zich af of hij zo diep in Michael's gedachten was gedoken dat hij het geheugen zo duidelijk had laten herleven. Als dat zo was; dan had hij meteen spijt toen hij zout in de lucht rookte. Hij verdween voordat Michael zich omdraaide om naar het kruis te kijken net toen de zon opkwam.

Alicia deed meer lippenstift op om van het onschuldige gezicht af te komen dat haar in de spiegel aanstaarde. Ze was boos, niet op Kane omdat hij het spreukenboek van haar had afgepakt; het was tenslotte Kane's boek. Maar ze was boos op iedereen omdat ze haar behandelden als een baby. Ze woonde verdomme in een nachtclub.

Ze was misschien naar een kostschool geweest, maar het was geen kinderdagverblijf geweest. Ze was tenslotte een poema en kon heel goed voor zichzelf zorgen. Vanwege de strikte regels en waakzame ogen van de leraren, had Alicia de kunst van sluipen beheerst om haar vrijheid te krijgen. Haar dierlijke kant had er nooit van gehouden in een kooi te zitten.

Nu ze thuis was en haar familie bescherming nodig had, was het niet eerlijk dat iedereen samenwerkte en haar er buiten liet. Als Micah hier was geweest, zou hij haar behoeften hebben begrepen en zo beschermend als hij was, had hij nooit geprobeerd haar vrijheid weg te nemen. Dat was zeker iets dat ze op prijs stelde van Kane; hij had het vandaag voor haar opgenomen alsof hij begreep waar ze doorheen ging.

Daarin lag het grotere probleem. Micah was vermist en ze zou hem zeker gaan vinden ook als ze elk paranormaal wezen in de stad moest aanpakken om het te doen; te beginnen met de vampiers en weerwolven.

Ze fronste naar zichzelf in de spiegel, wetende dat ze alles had verknoeid door een spreuk op het kerkhof te gebruiken. Tot dat moment beseftte ze niet dat er twee compleet verschillende soorten vampiers waren.

Tijdens haar korte bezoeken naar huis had ze Michael nog nooit ontmoet, of een andere vampier, en de enige die haar op school regelmatig had opgezocht, was Micha. Hij kwam naar de school en nam haar mee voor een weekend en op feestdagen. Dat was wanneer ze het bos in gingen waar hij haar leerde vechten met en zonder wapens.

Wanneer ze niet trinden, zouden ze shiften en rennen, genietend van de vrijheid. Vanwege Micah was ze slimmer, sneller en harder dan de meeste vrouwelijke shifters. Micah was altijd haar held geweest en hij was de enige in de familie die niet dacht dat het een meisje was met een handicap.

Ze herinnerde zich nog de eerste keer dat Micah haar voor een weekend van school had gehaald. Ze waren de bossen in gegaan en hadden hun kamp opgezet voordat Micah haar vertelde dat ze zouden gaan rennen. Alicia had nog nooit zo een gelegenheid gehad en ze was zo opgewonden dat ze, toen ze veranderde, op topsnelheid begon te rennen en drie complete loopcircuits rond het kamp maakte.

Toen ze stopte, keek ze naar Micah die zijn buik vasthield van het lachen. Eerst dacht ze dat hij haar uitlachte, maar het bleek dat hij lachte om hoe stom de rest van hun familie was. Geen van hen had de tijd genomen om haar over haar poema-afkomst te leren, en ze lieten haar ook niet heel veel lopen. Alleen al het kijken naar haar genietend van de vrijheid gaf hem de indruk van een kitten die voor de eerste keer naar buiten ging. Ze was opgegroeid met de gedachte dat alle vampiers monsters waren, want dat was wat Nathaniel zijn kinderen had geleerd. Nathaniel had het mis gehad. Als Kane niet was bevrijd uit het graf waarin haar vader hem had veroordeeld, dan zou ze zeker op de begraafplaats zijn gedood.

Ze was dankbaar dat Kane daar was om haar te redden, maar ze wilde niet stoppen met het zoeken naar haar geliefde broer. Ze zou dit keer voorzichtiger zijn. Ze kon Kane nog voor Ã©Ã©n ding bedanken en dat was dat dankzij hem Michael haar had gekust. Ze vroeg zich af of Michael alleen een kind zag toen hij naar haar keek. Op een of andere manier twijfelde ze eraan. Ze glimlachte naar zichzelf in de spiegel. Het was een geweldige kus geweest.

Ze draaide zich om voor de spiegel en zorgde ervoor dat ze er niet uitzag als het kind zoals ze haar allemaal behandelde. De zwarte leren rok had een rits vanaf de zoom vanaf haar dij helemaal omhoog en ze liet het met opzet half opengeritst. Het zwarte shirt was gemaakt van een doorzichtig lichtgewicht materiaal met daaronder een heel klein zijden topje.

Ze stopte een paar verdwaalde blonde haarlokken onder de Cleopatra-pruik die ze in een koffer met Halloween-kostuums op zolder had gevonden. Zelfs moest ze toegeven dat de slinkse outfit haar er zo sexy liet uitzien.

Ze wedde geld dat als Quinn of iemand die ze kende haar nu zag, ze er geen idee van hadden dat zij het was. Quinn was zo druk met Kat achterna te zitten en probeerde te doen alsof hij dat niet deed, dat hij Alicia sowieso geen aandacht had geschonken. Nu hij en Kat samen warenâ€¦ had hij al zijn aandacht op zijn maat gericht. Het meeste dat hij had gedaan was twee shifterwachten bij Alicia gezet en haar gezegd om uit het zicht te blijven totdat ze besloten dat het veilig genoeg was om naar buiten te komen om te spelen.

Haar lijfwachten waren stom als wat, alleen spieren en geen hersens. Het zou niet veel vergen om hen te slim af te zijn en te ontsnappen uit haar kleine gevangenis. Ze zou vanavond op jacht gaan naar Micah, met of zonder hun goedkeuring.

Quinn vertelde haar dat Micah uit zichzelf was weggegaan en hij wist de weg terug als hij naar huis wilde, maar ze wist dat Micah niet zomaar weg zou gaanâ€¦ althans niet zonder haar mee te nemen. Micah zat in de problemenâ€¦ ze kon het voelen. Alicia rechtte haar schouders en hield haar kin uitdagend omhoog.

Met alle blootgestelde huid zou ze er hopelijk uitzien als een prostituee voor de ontvoering van weerwolven of een avondmaal voor een of andere nietsvermoedende vampier. Ze wist zeker dat als ze met hen Ã©Ã©n voor Ã©Ã©n kon vechten, ze het kon laten praten voordat ze het doodde.

Ze had genoeg spionage verricht om erachter te komen wat er echt aan de hand was en ze gaf Kane niet de schuld ervan. Zolang de vampier niet Michael of Kane was, was hij dodelijk. Wat betreft weerwolvenâ€¦ als ze in slavenhandel verkeerden of Micah hadden, dan waren ze niet beter dan de zielloze vampiers.

Ze liet het kleine hartvormige kristal om haar nek glijden. Het was meer dan een eenvoudige ketting. Ze had magie bestudeerd zolang ze zich kon herinneren en dit kristal zou het onmogelijk maken om haar deze keer onder invloed van een vampier te zettenâ€¦ zelfs een krachtige vampier als Kane of Michael. En ze herinnerde zich ook enkele van de eenvoudige spreken uit het boek dat Kane van haar had weggenomen.

Vanavond zou ze erachter komen hoe het was om echt deel uit te maken van deze familieâ€¦ ze zou in deze oorlog vechten, of haar broers en de jaguars het leuk vonden of niet.

Damon leunde achterover in de zachte stoel en staarde in de open haard terwijl hij zag hoe de vlammen zich vermengen met de schaduwen die het in zijn bakstenen omhulsel wierp. Hij pakte het glas rode wijn op en zag hoe het bewoog en voelde hoe zijn volledige kalmte hem verliet. Hij kon Syn weer tegen hem horen fluisteren.

Toen het glas tegen de baksteen botste, drukte hij zijn vingers tegen zijn linkerslaap, wetende dat hij net zijn middernacht trek had gewekt.

De weelderige brunette ging rechtop zitten in het bed links van hem en pruilde toen ze zag dat ze alleen op de lakens lag. Terwijl ze uit de dekens sprong, maakte ze er een show van door sensueel over de matras naar hem toe te kruipen, maar hij gaf haar geen tijd om te denken dat het zou werken. Sneller dan het menselijk oog kon waarnemen, stond Damon naast het bed met zijn vingers stevig om haar keel gewikkeld.

Het was niet de bedoeling haar schoonheid te bedotten of haar pijn te doen, alleen om haar stil te houden terwijl zijn pupillen zich uitbreidden en hij haar volledig onder zijn dienstbaarheid plaatste. Tot nu toe had hij dat niet nodig gehad. Ze was een zeer gewillige partner, maar het was nu tijd om hun mooie vriendschap te beëindigen. Langzaam zijn mond openend onthulde hij de scherpe hoektanden. Hij wist niet waarom hij het deed, meisjes reageerden altijd hetzelfde.

Haar ogen werden groot van afschuw en hij verstikte snel de schreeuw die zich een weg baant door haar duffe geest. Sterfelijke meisjes waren nutteloos net zoals Katie was geweest. Hij kon het kraken van metaal nog horen en het verdonkerde zijn humeur.

"Ik ga je een beetje helpen, meisje." Een van zijn lippen hief op in de hint van een sarcastische glimlach: "Je bent naar LA gekomen om een model te zijn, maar deze stad zit vol met andere kleine meisjes die hetzelfde willen dus dit is wat je gaat doen. Vertrouw me dat is het beste. "

Hij trok haar dichterbij en staarde dieper in haar ogen. "Je haat het hier. Je hebt een hekel aan LA en je wilt terug naar het kleine stadje waar je vandaan bent gekomen. Als je hier blijft, zullen de monsters je net zo gebruiken als ik. Ga naar huis en vind de jongen wiens hart je hebt gebroken toen je de stad verliet en smee om zijn vergeving omdat niemand je ooit hier zal willen hebben."

Hij liet haar nek los en keek haar aan terwijl ze haar tranen inslikte toen ze op het matras viel. Hij was niet in de stemming om naar haar huilen te luisteren. "Je moet nu vertrekken." Hij draaide zijn rug naar haar toe en beende de kamer door om uit het raam te gluren. Wat hem betrof had hij net zijn goede daad voor vandaag gedaan. Deze stad was hoe dan ook een puinhoop.

Uit zijn ooghoek zag hij een paar jonge vampiers rond de hoek van een gebouw komen en een steegje inlopen. Hij vroeg zich af waar alle ziellose wezens vandaan kwamen sinds LA met hen leek te zijn overstroomd.

Hij was het meisje op zijn bed helemaal vergeten tot hij de deur van het penthouse hoorde dichtslaan... ja, hij had haar een plezier gedaan. Ze had geluk dat hij haar had gevonden in plaats van de monsters die nu door de straten van LA kropen en hij had het niet alleen over het paranormale. Hij opende de balkondeuren en stapte de nachtlucht in.

Hij had de glooiende heuvels van de stille stad verlaten op het moment dat hij voelde dat Syn in zijn graf begon te bewegen. Omdat hij zo dicht bij de vampier was, had hij het wakker worden van Syn echt maandenlang gevoeld en hij had niet willen blijven rondhangen voor de reünie. Syn had weinig tolerantie voor de ziellose en op dit moment wist Damon heel goed dat zijn ziel zwak was. Hij had een flashback van hoe Kane's ziel eruit had gezien in de kerk en vroeg zich af of zijn eigen ziel in die slechte vorm was.

Sinds hij naar LA was gekomen, had hij Michael van een afstand meerdere keren gadeslagen en het maakte hem boos dat de ziel van Michael zo sterk was dat hij in zijn aura te zien was. Hij had de ziel van Michael in de kerk gezien toen de gevallen man de hand van Michael hadden gepakt. Michael was hier gelukkig geweest en omringd door vrienden, terwijl Damon zichzelf omringd had met vrienden en met nutteloze scharreltjes.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.